

Eva Pospíšilová
Klára Pospíšilová

Eli

Host

Eli

Eli

**Eva Pospíšilová
Klára Pospíšilová**

Brno 2026

Trigger warnings:

**závislost, návykové látky, násilí, sexuální násilí,
explicitní scény, psychické potíže, vulgarismy**

© Eva Pospíšilová, Klára Pospíšilová, 2026

Cover illustration © Dana Lédl / Myokard, 2026

Interior illustrations © Emma Tuma, 2026

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2026

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3158-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-3159-2 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3160-8 (MobiPocket)

**Na první pohled je Eli
příběh o strašných věcech,
co se člověku můžou stát.
Když se ale podíváš znovu, uvidíš,
že je o lásce a nic víc, o lásce hluboké a ryzí,
která dokáže zacelit všechny rány.**

—

**Vítej na stránkách příběhu.
Dole je místnost a v ní gauč, kde se můžeš
zachumlat pod deku. Jednu stěnu lemují police
s knihami a ty zbylé jsou plné her.
Voní to tam bylinkovým čajem a kávou.
Co chvíli se ozve šustění stránek a zvuky joysticku...**

**Ať je tahle kniha tvůj bezpečný prostor,
stejně jako se stala bezpečným prostorem
pro nás dvě.**

Prolog

Kluci nebrečí. To mi odmalička říkávala máma. Vlastně je to možná jedna z mých nejranějších vzpomínek.

Spadl jsem z kola, odřel si koleno a moje máma, většinu života veselá, trochu chaotická, ale úplně vždycky krutě upřímná žena, se nade mnou sklonila a řekla, že kluci nebrečí.

Ne, Nathanieli — byla vždy jediná, kdo mě oslovoval celým jménem, pro ostatní jsem byl jen Nate —, pláč, fňukání, popotahování nebo brekot tě v životě nikam nedostanou.

Podobnou věc řekla, když jsme se stěhovali k Donovi, do unylého satelitního městečka, kde je každá vila jiná a přitom úplně stejná (ta naše se lišila přerostlým břechťanem a divoce zarostlou zahradou), a já tak musel opustit všechno, co jsem do té doby považoval za domov. Nejen náš dvoupokojový byt, ale i školu a kamarády.

Teď mi to připadá jako celá věčnost, jiný život, jiný vesmír a jiný Nate.

Máma mě tehdy pohladila po vlasech a trochu je tím rozčuchala. Se široce otevřenýma očima mi pověděla, že ji to moc mrzí, ale *Nathanieli, tohle je naše šance na lepší život. S Donem můžeme být znovu šťastní a nebudeme se muset bát o budoucnost, protože on se o nás postará. Měl bys být rád, a ne brečet. Přece jsem ti říkala, že kluci nebrečí. Takže si utři slzy a běž si dobalit zbytek oblečení.*

Šel jsem, ale jinak jsem neposlechl, protože mi po celou dobu, co jsem skládal mikiny, trička, kraťasy, ponožky a boxerky do velké papírové krabice, po tvářích tekly slzy jako hrachy. Polykal jsem je, jednu za druhou, ale nedovolil jsem si vydat jediný zvuk a mámu zklamat.

Naposledy mi řekla, abych nebrečel, když jsem ji držel za hubenou, studenou a velmi slabou ruku, takže mi připadalo, že držím spíš nějakou figurínu než svoji energickou mámu, která při vaření vždycky tancovala a zpívala. Často tvrdila, že život je tak trochu jedna velká tancovačka.

Je to už šest dní, ale i teď, když na pár vteřin zavřu oči, mám pořád dojem, že ji držím, že cítím její hladkou kůži, a především prsty, kterými se ještě naposledy snaží vyfukat do dlaně melodii ze svého nejoblíbenějšího filmu Země, odkud přicházím.

Zkusil jsem jí tu melodii zabroukat. Tak, jak ji broukal Gilbert Bécaud. Jenže to vedlo k tolika vzpomínkám — jak jsme spolu sedávali pod huňatou dekou na gauči, oba jsme měli přehnaně chlupaté ponožky a upijeli z puntíkových hrníčků kakao, ona zpívala, já se otráveně ksichtil, ačkoliv jsem byl všechno, jenom ne otrávený — a tyhle vzpomínky, každá z nich, mi vháněly slzy do očí, nutily mě popotahovat a přát si, aby to celé dopadlo jinak. Abych si mohl ještě jednou, i kdyby to bylo naposledy, sednout s mámou k televizi a říct jí, že zpívá falešně, a ona by mi láskyplně setřela kakaový knír.

Máma však tohle nechtěla. Po hodně dlouhé době mi zvládla stisknout ruku, především aby mě přiměla na ni pohlédnout. Do těch jejích velkých, unavených očí. Kluci nebrečí, řekla. A ty taky nebudeš, ne teď a ani potom, Nathanieli, protože pláč je k ničemu, pláč tě akorát ochromí a zabrání ti jít dopředu. Tak nebreč, slib mi to.

Umřela o dvě hodiny později. Ale já svůj slib dodržel, i když její ruka definitivně ochabla, když přístroje přestaly pípat, když přišla doktorka a ohlásila čas smrti, když jí přikryli hlavu, když ji odváželi do márnice a když mi pak všechny její osobní věci dali v malém sportovním batohu, který si s sebou přinesla do nemocnice.

V tu chvíli, kdy jsem batoh křečovitě držel v náruči, mi to připadalo vlastně docela správné. Že na konci jsem s ní byl já a ten batoh.

Teď je batoh kdoví kde.

A nebrečel jsem ani na pohřbu, když velká, černá a naleštěná rakev zajížděla do země a všichni kolem popotahovali a pořád dokola opakovali: Nate, tvoje máma, to byla výjimečná žena.

Neříkal jsem jim nic, možná jsem jen děkoval, protože jsem měl pocit, že bych děkovat měl, asi se to sluší, ale ve skutečnosti jsem chtěl utéct. Jo, utéct z pohřbu vlastní mámy, zalézt hluboko do její skříně, do hromady pletených svetrů, dýchat vůni mýdel, která schovávala mezi nimi, a brečet tak dlouho a tak intenzivně, až by mi nezbyvalo nic jiného než nakonec vylézt ven a všechny ty svetry rozvěsit na prádelní šňůru a vysušit je.

Jenže jsem to neudělal. Slíbil jsem to.

Ale pak přišla ta vůbec nejtěžší zkouška.

Dona jsem během pohřbu vůbec nevnímal. Nešlo to, protože jeho smutek byl až příliš velký a příliš pohlcující, než abych se mu dokázal bránit. Donova bolest byla tak nezměrná, že jsem v jeho přítomnosti skoro nemohl dýchat.

Jenomže teď spolu sedíme v jednom autě. On a já. A nikdo další, kdo by zabránil tomu, aby se naše smutky střetly.

Občas vnímám, jak na mě přes zpětné zrcátko zírá. Ve chvíli, kdy by měl rozhodně dávat pozor na silnici, když projíždí na červenou, když roztřesenýma rukama řadí, když předjíždí kamion a musí překročit povolenou rychlost. Když konečně sjede z hlavní a zamíří k breččtanové vile s tůjemi u vchodu.

Od chvíle, co máma zemřela, se mnou prohodil všehovšudy pár slov.

Nevím, jestli je to kvůli strachu, nenávisti nebo výčitkám. Cítí vůbec nějaké výčitky?

Don moji mámu miloval, pravděpodobně stále miluje, o tom jsem nikdy nepochyboval.

Nemám nejmenší tušení, jak se s tím vším poprat, ale naštěstí nad tím nemusím přemýšlet dlouho, protože Don zastaví na příjezdové cestě. Hned vedle obrovského kamenného květináče s vysázenými růžemi. Zasadila je máma a já bych je teď všechny

nejraději vytrhal, i kdyby to mělo znamenat, že se mi jejich ostny zapíchnou do prstů.

Jakmile Don vystoupí, kopnu do sedadla spolujezdce. Chci křičet. Bože, tak strašně moc chci křičet. Hystericky, zoufale a našťavaně, protože ještě před rokem bylo všechno v pořádku. Před rokem byla máma zamazaná od hlíny, na hlavě měla květovaný šátek a pořád mě a Dona nutila, abychom čichali k těm nově vysázeným růžím. A pak ji úplně nevinně rozbolela hlava.

Možná, že kdybych křičel dostatečně nahlas, přiměl bych Dona, aby se ke mně přidal, a pak bychom alespoň na chvíli dokázali zapomenout na to, co jsme provedli. Nechci s ním o tom mluvit. Už nikdy, už nikdy, už nikdy, jenže si nejsem jistý, jestli to ví. Jestli náhodou nečeká, až to triumfálně vytáhnu a budu chtít...

Co bych měl asi tak chtít?

Mohl bych mu navrhnout, aby zatnul zuby a nefňukal, on přece nic tak hrozného dělat nemusel. Ale jak jsem řekl, už o tom nikdy nebudu mluvit. A tak mlčím, přesně jako jsem mlčel posledních šest dní.

Vystoupím z auta do teplého jarního slunce. Štěrka pod botami křupe tak nahlas, že v první chvíli vůbec neslyším, co mi Don říká. Stojí u vchodových dveří, hned vedle tují, a převaluje klíče v ruce. Ty tují taky vysadila máma a mě napadne nesmyslně legrační představa, jak do nich Dona shodím, až mu nohy vyletí do vzduchu.

„Co?“ zamumlám.

Don vzdychne tak strašně unaveně, až mě to překvapí. Ale přesto tam někde, hluboko v tmavě modrých očích, vidím především strach.

Chci se ho zeptat, jestli je to kvůli mně. Jestli má strach z toho, co bych mohl vytáhnout na světlo. Ale opět jen zarytě mlčím. Mlčení je v tuto chvíli to jediné, jak dokážu prožívat smutek.

„Že vím, že by si Helen přála, abychom zůstali spolu, ale já... Nechci tě tady,“ oznámí krutě upřímným hlasem. Vlastně

se na něj ani nezvládnou zlobit, protože jak se zlobit na člověka, který s vámi jedná na rovinu?

Zírám na něj, aniž bych mrkal. Můj mozek zkouší pochopit, co to znamená, jestli mi tím říká, že mě tady nechce, ale nějak to zvládneme, nebo že mě tady nechce a musím jít. Strčím ruce do kapes černého saka.

Nakonec na odpověď nemusím čekat nijak dlouho. Don totiž rozklepanýma rukama otevře vchodové dveře, za kterými čeká sbalený batoh. Můj batoh, který byl schovaný a zaprášený na dně skříně, ale teď vypadá jako nový, což mě upřímně trochu šokuje, protože... Vážně mi Don vypral batoh? A vážně mi ho podává a říká... Co vlastně?

„Domluvil jsem se s tvým strýcem. Vezme si tě k sobě,“ pronáší a každé slovo vyslovuje natolik pečlivě, jako kdyby mě tím zaklínal, protože ono asi nestačí poslat mě pryč s vypraným batohem, do kterého dal kdovíco. Ještě mě s těmi vzpomínkami nechá samotného.

Můj strýc, mámin bratr, je debil. Kéž by existovalo jiné, méně hanlivé slovo, které bych mohl použít a vystihovalo by podstatu toho člověka, ale ono není. Dokonce ho tak nazývala i máma, když myslela, že neposlouchám, zatímco si brblala pod nos, že ten debil zase volal a chtěl prachy.

„To myslíš vážně?“ vydechnu. Napadne mě tolik věcí, které bych mohl říct, abych ho přesvědčil, že tohle není dobrý nápad. Mohl bych i prosit, ale asi to neudělám. Vidím v jeho očích tolik smutku a tolik utrpení a hlavně TOLIK STRACHU, kolik se jen do takového člověka může vejít. Nakonec dojdou k přesvědčení, že bude mnohem snazší potýkat se s člověkem, který je omezený a agresivní. Než s Donem.

Asi proto natáhnu ruku a nechám ho, aby mi do dlaně vložil obálku s lístkem na autobus.

„Budeš muset dvakrát přeseďat, ale zítra v tuhle dobu bys měl být na místě. Bude tě tam čekat.“ Když mluví, ani jednou se na mě nepodívá. Jako kdybych už v jeho životě dávno neexistoval.

Pořád ho ještě můžu strčit do těch tují, pořád ho můžu přesvědčit, že jsem stále tady, ale... Zamrám, když pochopím, že je ticho a Don čeká, až něco udělám. A já, možná trochu zmateně a nevěřicně, ukročím dozadu. Moje tělo totiž ví, že má odejít, mnohem dřív než mysl, protože mysl je ještě zaseknutá v minulosti, ve vzpomínce, kdy máma s nadějí opakovala, že my dva — jako já a Don — tady zůstaneme spolu.

Nemám jí to za zlé. O tom, co se dělo, nic netušila.

„Takže,“ vyhrknu v posledním záchvěvu emocí, které v sobě držím už nějakou dobu, „ses rozhodl mě po tom všem, co jsem udělal, co jsem pro tuhle posranou rodinu kurva udělal, poslat k agresivnímu strýci, který mě pravděpodobně bude mlátit jenom proto, že nebude mít zrovna nejlepší den, a to ještě bezprostředně po pohřbu? A k tomu všemu jsi mi vypral batoh? To je tak stupidní! DO PIČE! Proč tohle děláš?!“

Nevím, proč jsem místo toho neřekl, že nechci odejít.

Teď se na mě Don podívá, doopravdy podívá, žádný pohled, který po mně jen sklouzne, ale skutečný a upřímný pohled, a já vím, že díky němu poznal, jak strašně jsem vyděšený. A stejně jen zavrtí hlavou, nejspíš nad nějakou poslední přičetnou myšlenkou, a řekne: „Prostě už jdi.“

Prostě. Už. Jdi.

Tři slova a strašně velký význam. Koukám na Dona, hučí mi v uších a každé rozhodnutí, každý čin, který jsem za poslední rok udělal... Všechno bylo k ničemu a končí to tady. Na příjezdové cestě vedle máminých tují a růží.

Chce, abych šel. A tak jdu.

Neprohlédnu si vchodové dveře, nerozloučím se s máminými růžemi, štěrkovou cestou, celým domem... s ničím. Prostě jen jdu.

A nebrečím. Ale možná je to ze šoku. Je docela možné, že zahnu za roh a objeví se vodopády slz, které nepůjdou zastavit, ani když jich vybrečím tolik, kolik vážím. Ale teď jdu. Znovu vůbec nic nevnímám, dokonce ani myšlenky, které zuřivě a hys-

tericky volají, že tohle, tohle všechno, já na šterkové cestě, prostě není správně. Právě bych měl jít po točitém schodišti a držet se mramorového zábradlí, měl bych vejít do svého obrovského prosluněného pokoje, měl bych vlézt do postele, přitáhnout si polštář do náruče, obejmout ho a nějak přetrpět následující minuty.

Ale on už to není můj pokoj, moje postel, a dokonce ani můj polštář.

Vlastně... už to ani není můj život.

Můj život jsou teď pomalé a váhavé kroky a dlouhá příjezdová cesta. A taky neuchopitelná vzpomínka na Dona, jeho výraz a slova. Ještě před chvílí jsem přemýšlel, jak spolu dokážeme přežít budoucnost, jak kolem sebe budeme bloudit v kruzích, míjet se, nikdy nemluvit o minulosti, vyhýbat se ložnici pro hosty na konci chodby a... Teď už ho asi nikdy neuvidím.

Nevím, nechci být patetický, ale náš vztah přece nebyl jen ten poslední rok, ne? Existovali jsme spolu i předtím. Vídal jsem ho každý den, znám ho v teplácích, znám ho ve chvílích, kdy si o horké kafe spálil jazyk a vytřeštil vyděšeně oči, znám ho usínajícího na pohovce a unaveného a rozmrzelého, když se s kufříkem vracel z práce, znám každý jeho zlovyk, jako třeba nesmyslně hlasité mlaskání a žvýkání při jídle, znám i místa, kam si schovává peníze (pod vázou v pracovně).

Kdysi dávno jsem ho měl vážně rád.

Nehodlám brečet jenom proto, že mám na zádech batoh, v ruce svírám bílou obálku a moje nohy mě vedou na autobusovou zastávku, která je jako naschvál na druhém konci města.

Ten pitomec mohl vézt vypraný batoh v kufru, obálku s jízdenkou mít celou dobu příhodně v kapse saka a pak mě vyhodit rovnou na nádraží, jak by to udělal každý příčetný jedinec. Ale Don není příčetný. To jsem v jeho očích viděl každý z posledních šesti dní, možná dokonce celý poslední rok, takže se na něj vlastně nezlobím.

Možná bych ale měl. Proč jsem víc nekřičel?

Nezlobím se, zatímco kráčím mezi vilami, po dlouhé, nekonečné cestě směrem... pryč.

Pamatuju si, jak jsem tudy šel poprvé s mámou, když jsme se nastěhovali. Řekla: *Nathanieli, tohle je náš nový domov. Tady budeme šťastní, cítím to.* A ano, byli jsme šťastní. Jako když vesmír konečně uzná, že si člověk zaslouží radost a lásku a štěstí, takže všechno do sebe zapadne. A lidé pak mají utkvělou představu, já ji teda měl a myslím, že máma taky, jak je svět úžasné místo. Než zjistíte, že vám vesmír nadělil nevyčísitelný nádor.

Než vám doktor oznámí, že šance na uzdravení jsou velmi nízké, ale vy stejně bojujete a věříte a prohráváte a věříte, až nakonec...

Znamená to, že být šťastný je jen krůček od nekonečného utrpení.

Celou cestu příliš nevnímám. Jsem tak hluboko ponořený v myšlenkách, že si ani neuvědomuju puchýře, které se mi tvoří na patě a palci, protože boty na pohřeb nejsou nejlepší boty na procházku po městě. Teprve až ve chvíli, kdy zahlédnu starou budovu nádraží, teprve až když vejdu dovnitř a fascinovaně zírám na fresky na stěnách, přestože jsem je už viděl, mi dojde, že mě úplně všechno bolí, jsem zpocený, mám žízeň, hlad a jeden z puchýřů praskl.

Starší paní, které nejspíš přijde kluk v obleku s batohem na zádech a zmateným výrazem podezřelý, se zeptá, jestli nepotřebuju pomoci. Chvilí na ni koukám, jako kdybych jí snad hodlal povyprávět celý svůj příběh, každý krok, který mě dostal až sem, ale pak zavrtím hlavou. Protože ano, potřebuju pomoci, ale velmi pravděpodobně ne od ní.

Třeba by jí moje drzá upřímnost pobavila a obměkčila, kdybych na ni vychrlil, že nechci za strýcem. Mohla byste si mě tedy vzít domů?

Mohl by si mě kdokoli tady na nádraží vzít domů? Prosim?

Paní odejde, asi mi moc nevěří, ale co jiného jí zbývá, než se na mě ještě dvakrát otočit a následně zapomenout?

Zamírím na veřejné záchody. Zkousím dýchat, pořád si to opakuju, protože pokud budu správně zhluboka dýchat a zvládnou kontrolovat myšlenky, nepropadnu panice, která je tady se mnou. Když koukám do zrcadla, když si oplachuju tvář, když pak znovu koukám do zrcadla a z konečků vlasů mi kape voda. Je všude, panika, zabydlela se mi v hlavě, zabydlela se v rukách a nohách, zabydlela se v žaludku a je vrostlá tak hluboko, že ji můžou vnímat i úplně cizí lidé.

Ale dýchat je jako vytvářet hradbu, která ji drží na uzdě. Takže dýchám, zatímco vcházím do přeplněné haly, kráčím na nástupiště číslo devět a sedám si na první volnou lavičku. Vytáhnu z obálky jízdenku a zkontroluju, kdy autobus odjíždí.

Mám téměř čtyřicet minut, abych zjistil, co mi Don zabalil do vypraného batohu.

Vypraný batoh a to, co je v něm, jsou teď moje jediné věci. Děsí mě, co najdu vevnitř. Don těžko mohl vědět, na čem mi záleží. Ke které věci mám vztah a sám bych ji vybral, i kdyby nejspíš k ničemu nebyla. Co když zabalil modrý svetr, který mi dala máma na Vánoce? Poslední dárek od ní. Jak moc by mě sebralo, kdybych ho teď viděl a držel?

A co když ho nezabalil? Co když nezabalil úplně poslední dárek, který jsem od mámy dostal?

Napadne mě batoh nikdy neotevřít. Nastoupit do autobusu a nechat ho tady s tím, že jsem přišel o všechno. Možná by mi to bylo příjemnější než mít něco, co bych strašně moc chtěl vyměnit za jiné věci, jiné oblečení, jiné vzpomínky.

Ale v této situaci bych měl být vděčný alespoň za něco, ne?

A tak batoh otevřu a úplně nahoře najdu knihu, kterou jsem měl položenou na psacím stole, hned vedle hromady jiných knížek, co jsem před pár měsíci koupil a chtěl přečíst.

Držím knížku tak pevně, až mi klouby na ruce úplně zbělají. Mám takový vztek, že bych nejraději řval a hulákal a kopal do odpadkového koše hned vedle lavičky. A zatímco bych do něj kopal, představoval bych si Donovu hlavu.

Ne, nemohl mi zabalit první vydání Harryho Pottera a Kame-
ne mudrců. Ne, nemohl mi zabalit kterýkoli díl Duny, jeden ze
sedmnácti, které mám vzorně naskládané v knihovně. Nemohl
mi zabalit Na Větrné hůrce, což byla mámina oblíbená kniha,
proto mi ji darovala a napsala dovnitř *Pro milovaného syna, pro
tebe, Nathanieli*, takže bych nikdy nemusel zapomenout její ru-
kopis. Nemohl mi zabalit některou z klasik, o kterých věděl, že
je mám rád a že jsem je mámě předčítal, když už ona sama ne-
dokázala udržet knihy v rukách.

Ne.

Ten... IMBECIL mi dal do vypraného batohu Proklatého.
Fakt super, protože je to druhý díl a já ten první NEČETL. Vsa-
dím se, že první díl, Prohnaný, docela určitě taky ležel na psacím
stole, velmi pravděpodobně hned vedle, ale Dona nenapadlo...
Proč prostě nevzal knížku, co jsem měl rozečtenou na nočním
stolku? Jasně, Atlas mraků není nejlepší kniha na světě, ale aspoň
bych zjistil, jak příběh dopadne.

Už jen kvůli tomu bych absolvoval celou cestu zase zpátky.
Abych mohl zaklepat na dveře, počkat, až Don vyjde ven, a pak
mu knihu hodit k nohám a říct: „Tohle jsi poslal, kamaráde.
Moje máma, tvoje životní láska, by z tebe byla zklamaná a vš
co? Já jsem taky!“

Položím Proklatého vedle sebe a vytáhnu... modrý svetr. Ne-
vím, co v tu chvíli cítím, a nechci na to ani myslet, a tak ho
dám vedle knížky. Postupně proberu i zbývající věci v batohu,
ale kromě pár kusů základního oblečení, hygienických potřeb
a nabíječky na mobil nenajdu nic extra. V přední kapse mám
peněženku, do které mi Don, ten světec, který doufám nemyslel,
že zrovna za tohle k němu někdy ucítím vděčnost, přidal peníze.
Ne málo, ale ne dost.

A to je všechno.

Pak mám samozřejmě ještě oblek. Sáhnu do kapsy a nahma-
tám krabičku s léky. Pořád tam je, což asi dává smysl, protože
jsem ji nevytahoval, ale stejně ucítím zvláštní klid, jakmile ji

sevru v dlani a trochu s ní zahrkám. Vevnitř už je jen pět prášků, ale to je jedno. Já je asi ani nepotřebuju. Nejsou moje. Patřily mámě. Měla je na nočním stolku, a když ji naposledy odváželi do nemocnice, spadly na zem, já je zvedl a schoval do kapsy. Od té doby je nosím u sebe, skoro jako kdyby mohly něco změnit nebo něco znamenaly. Ale nic nezmění ani nic neznamenají.

Možná je k pláči, že je to jediná věc, která mi po ní zůstala.

Všechno naskládám zpátky do batohu, kromě knížky, tu přealuju v ruce, dvakrát za sebou přečtu anotaci, až ji nakonec přece jen otevru na první stránce. *Zjistil jsem, že když zabijete boha, chce si s vámi kdekdo povídat.*

Druid Atticus tedy v prvním díle zabil boha.

Následujících deset minut čtu. Aspoň na chvíli zapomenu, že sedím na nástupišti vedle odpadkového koše, zatímco kolem postává čím dál víc lidí, kteří čekají na stejný autobus.

Mám chuť, z legrace a taky úplně vážně, vykřiknout, aby mě všichni slyšeli, jestli i je autobus poveze do pekla. Jestli i je na úplném konci čeká život, který nechtějí. Samozřejmě to neudělám. Často si představuju spoustu věcí, které bych chtěl udělat nebo říct, ale vždy zůstanou jen uvnitř mojí hlavy, schované a neviděné.

Místo toho dál čtu, jenže postupně mi každý odstavec, každý řádek a nakonec i každé slovo přestane dávat smysl. Ne proto, že by ta kniha byla špatná, já vlastně o jejích kvalitách nic nevím, ale mezi významy mi neustále vyskakuje vidina strýce.

Jak stojí na nástupišti a čeká, až vystoupím. Ten jeho otrávený, nerudný ksicht. Jak našťavaně přešlapuje, zatímco se prodírám mezi lidmi, a dokonce i slyším jeho chraplavý hlas, kterým oznamuje, že mi právě začíná pořádná vojna.

V mých představách mě oslovuje chlapečku — právě ti začíná vojna, chlapečku —, jelikož si nejsem jistý, jestli si vůbec pamatuje moje jméno, a mámě odnepaměti říkal děvče. *Děvče, ty seš tak blbá, že snad ani nemůžeš bejt moje ségra. Už jsem ti přece vysvětloval, že ty prachy, TY PRACHY dávno nemám. Chápeš?*

A teď...

Přímo přede mnou zastaví neonově zelený autobus.

Neonově zelený.

Není to zvláštní? Není zvláštní, že mě do pekla poveze neonově zelený autobus, když všude kolem, ať se kouknu na kteroukoli stranu, stojí jen bílo-modré? Je neonově zelená znamení? A pokud ano, čeho?

Začnou mě napadat otázky, na které neexistují odpovědi. Jako kdyby mě to mělo uklidnit, že když nevím já, neví nikdo. Teď se pořád dokola musím sám sebe ptát, jestli někdy někdo věděl, že bude právě tento autobus jednoho kluka s knížkou v ruce a vypraným batohem děsit tak, až mu jeho barva zůstane navždycky vrytá do paměti.

Neonově zelená.

A řidič, který na mě zírá se zvednutým obočím.

„Prosím?“ hlesnu, protože mi musel něco říkat. Něco, co jsem přes tu barvu neslyšel.

„Jestli jedeš,“ pronese a nervózně poklepává prsty.

Ptá se, jestli jedu. Neonově zeleným autobusem do pekla.

„Ne,“ zavrtím hlavou a znovu otevřu knížku na úplně první stránce. Nepamatuju si totiž jediné slovo. Nepamatuju si vůbec nic, ale dojdou k přesvědčení, že to nevádí. Že první stránku můžu číst, kolikrát jen chci, dokonce i první větu, klidně tisíckrát za sebou, jelikož tahle knížka... je moje a já mám všechnen čas světa.

Autobusák mezitím zavře dveře a nastartuje.

Druid Atticus řekne, že zabil boha, a každý si s ním chce povídat, zatímco neonově zelený autobus vyjede z nádraží a zmizí z dohledu. Pravděpodobně navždycky, protože já do něj nenesedl.

Kdybych si mohl přát jednu věc, která by byla splnitelná a nepopírala by vesmírné zákony, přál bych si moct brečet a zároveň tím neporušit slib, který jsem dal mámě. Protože z nějakého důvodu cítím, že pláč by mi pomohl. Pořád bych byl kluk, co má jen pár věcí ve vypraném batohu a který nemá absolutně kam jít, ale aspoň bych mohl myslet s čistou hlavou.

Kluci nebrečí.

Rád bych mámě řekl, že je to pěkná kravina. Že kluci brečí úplně stejně jako holky. Že pláč může ulevit a třeba i trochu něco zlepšit. Víím to, protože jsem za poslední rok brečel *tolikrát!* A vždycky se uklidňoval tím, že slzy, o kterých máma neví, jako by ani neexistovaly. Jenže kdybych s ní mohl mluvit, jsem si stoprocentně jistý, že tohle bych řešit nechtěl. Místo toho bych ji chytil za ruku a pořád dokola opakoval, že to byla ta nejlepší máma na světě a jak moc ji mám rád.

Tak moc, že to vydržím a nebrečím.

Přestože nemám kam jít a jsem na celém světě úplně sám.

S těmi příšernými vzpomínkami na to, co jsem udělal. S vědomím, že všechno bylo k ničemu.

Ale aby bylo jasno, tohle není příběh o tom, jak jsem ztratil milovanou mámu a jak moc mi chybí. Není to o vině. Není to o minulosti.

Tenhle příběh je o tom, jak jsem potkal *jeho*.

Eliho.

leden

1. Nathaniel

Kdyby mě nepronásledovala beruška, nerozrazil bych si ret. Neutíkal bych totiž po schodech, neohlížel se přes rameno, a tím pádem bych určitě nešlápl do prázdna a neskončil na zemi s krví v puse. A trochu odřeným kolenem.

Kdybych dneska odpoledne nekupoval předraženou trávu nebo kdybych ji celou nevyhulil, nedostal bych *hulihlad* a nešel rovnou čarou, bez jediné myšlenky na to, co bude potom, k nejbližšímu bistro, kde bych si určitě nekoupil dvoje hranolky a pizzu.

A kdybych, a to považuju za největší KDYBY, následně nedopil zbytek flašky, co mi podsunul Johnny jen proto, abych byl povolnější, neměl bych halucinace a nepadal na držku. A to mě vede k jedinému: kdybych tohle všechno neudělal, jedno špatné rozhodnutí za druhým, nekonečná šňůra přešlapů, nemusel bych teď přepočítávat drobné, hledat zapomenuté mince po kapsách a doufat, že si budu moct koupit jeden blbej prášek proti bolesti.

A to jsem chtěl původně ještě mentosky, abych se zbavil odporné chuti, třešňovou colu, sedm čokoládových tyčinek, paprikové chipsy a možná i časák.

Proč jsem se, do háje, vsázel, že dokážu vyhrát v kulečnicku, když jsem kulečník nikdy předtím nehrál?

Proč mi to přišlo jako dobrý nápad?

Protože jsem dement.

Vím až příliš dobře, že když hulím a zobu různé prášky jako bonbóny, nesmím následně chlastat. Mívám pak utkvělé představy. Jenže když se člověk zhulí, tolik věcí, podstatných věcí, mu je najednou ukradených, prostě si jen pluje ve větru a myslí si, že se úplně klidně a odvážně postaví každíčké noční můře.

A pak zničehonic na baru sedí beruška.

Beruška? Vážně?

Bez ohledu na to, jak mi to zpětně přijde ujeté a hloupé a praš-těné, v ten moment, když jsem byl mimo, jsem se nedokázal zbavit pocitu, že jestli si na mě sedne, stane se něco příšerného. A tak jsem utíkal, šlápl do prázdna, spadl ze schodů a rozrazil si ret.

A ještě předtím... utratil všechny prachy.

Kouknu na kluka, který sedí za pokladnou a něco cvaká na mobilu. Je mladý, možná tak o dva tři roky starší než já, a rozhodně nepůsobí přísně. Dokonce ani nemá na pultě položenou pátku jako ta tlustá píča, která na mě minule řvala, že záchody jsou jen pro zákazníky, a za boha nechtěla věřit, že si pak fakt něco koupím.

Tenhle kluk vypadá v pohodě.

A tak před něj položím platičko prášků a hned vedle všechny drobné, co u sebe najdu. „Hele,“ začnu omluvně, „trochu mi chybí, tak... Je to problém?“

Kluk má jmenovku a taky hodně kudrnaté vlasy, které mu zvláště a legračně poskakují, když seskočí ze židle. „Děláš si prdel?“ řekne naprosto nevěřičně a vyvalí oči.

Jsem ještě pořád dost zhulenej, takže se přistihnu, jak mu šíleně moc chci říct, aby si dával pozor, protože ty oči, ty jeho velké vyvalené oči by mu mohly úplně klidně vypadnout a rozkutálet se po benzínce jako skleněné kuličky. A já teď vážně nejsem ve formě, abych zpod regálů vytahoval ztracené lidské bulvy jen tak z dobroty srdce. Jenže to by bylo příliš slov poskládaných do příliš komplikovaných vět. Nakonec jsem docela rád, že ze sebe dostanu relativně srozumitelné: „Proč jako?“

Kluk neodpoví hned, protože cinknou dveře a někdo vejde dovnitř. Což dává smysl, když jsem předtím viděl někoho tankovat. Sotva si ale nově příchozí stoupne kousek dál, aby počkal v řadě, kluk se znovu zamračí. „PROTOŽE JSI TU BYL UŽ VČERA!“ zařve. „Byls totálně mimo, neměls prachy a přemlouvals mě, ať ti

koupím colu! A víš co? Já ti ji koupil! A ty sem dneska přijdeš zas a zas nemáš prachy a chceš, abych ti to odpustil?“

Opřu se o pult a zkusím si vzpomenout na minulou noc. Včera jsem to trochu přehnal a vedle postele skutečně ležela vypitá fľaška coly, takže to asi může být pravda. Zamžourám na jmenovku. „Promiň, Tommy.“

„Timmy,“ zamručí kluk odevzdaně, ale evidentně ne tak odevzdaně, aby hodlal nad celou situací mávnout rukou a třeba mi pár drobných odpustit. Prášky totiž sebere a nemilosrdně schová. Poté pohodí hlavou ke dveřím. „Měl bys jít.“

Prostě. Už. Jdi.

Cvrnknu prstem do mincí, které jsem předtím položil vedle prášků. „Ale no ták, kámo, prosím. Přece, ty vole, vidíš, že mi chybí jen...“ Pravdou je, že už si nevzpomínám, k čemu jsem se dopočítal. Pokud jsem je teda vůbec počítal a jestli to jsou moje prachy, jestli tam náhodou neležely celou dobu a já si jen nepředstavoval, jak je tam pokládám.

Možná vůbec neexistují.

Kluk je neoblomný. Nemám náladu škemrat, takže chci peníze shrábnout, ať už jsou skutečné, nebo ne, a vypařit se, když promluví zákazník za mnou. „Já to doplatím,“ oznámí a přistoupí blíž. Ze zadní kapsy kalhot vytáhne peněženku a následně ukáže kreditní kartu. „Plus jsem před chvílí tankoval a taky si vezmu kafe.“

Tommy (nebo Timmy) přikývne a platičko prášků položí zpátky na pult. Okamžitě je zakryje dlaní, jako kdybych se chtěl ujistit, že mi je už nikdo nevezme. Periferně vnímám, že si ten chlap prohlíží moji ruku, respektive kouká na potetované prsty. Možná ho zaujalo tlusté, macaté srdce na prostředníčku nebo piky na ukazováčku.

„Líbí se ti to?“ vypálím drze a flirtovně. Asi už to s cizími lidmi ani jinak neumím, jen je rozčilovat a svádět. Bokem se opřu o pult, abych si mohl toho chlapa pořádně prohlédnout. A abych se nesklátil, což by se možná stalo, jak se mi zoufale točí hlava.

Chci nehtem do pultu vyrýt srdíčko, jenže Timmy mě určitě bedlivě sleduje.

„To tetování? Proč ne,“ zasměje se chlap uvolněně přesně v okamžiku, kdy na sebe pohlédneme.

Každá buňka v těle mi zamrzne. Některé okamžiky navzdory snaze nejde zapomenout.

Chci se otočit na Tommyho a zeptat se, jestli toho zákazníka s tou kreditní kartou, co chtěl kafe, taky vidí. Možná je to jen další podělaná halucinace a noční můra, co mě zkouší shodit ze schodů.

Jenže nemůžu udělat nic, nemůžu.

Moje tělo, moje mysl, nic z toho neposlouchá.

Ten chlap má stejné oči jako já.

Přece není možné, abych v pět ráno na úplně obyčejné ben-zínce v úplně obyčejný den úplnou náhodou narazil na někoho, kdo má takové oči. Stejně oči jako já.

Hodně lidí mi říká, že mám oči modré, ale stejně tak mi hodně lidí tvrdí, že jsou jasně a nepopíratelně zelené. A někdy, hlavně ve světle, působí šedě. Popelavě a vyblitě. Někteří barvu vůbec určit nedokážou a někteří kdysi dávno chtěli, abych se na ně těma očima díval. Nikdy jsem nechápal proč, rozhodně nejsou ničím zajímavé. Dokonce ani teď, když je můžu vidět na někom jiném.

I ten chlap si nejspíš uvědomí, jak strašně velká náhoda to je, a překvapeně zamrká. Kreditní karta mu vypadne z ruky a s hlasitým *plesek* přistane na zemi. „Nathanieli?“ vydechne a natáhne ruku, jako kdyby se mě chtěl dotknout a ujistit se, že nejde o sen.

Cítím, jak mě zaplavuje svíravý, mravenčivý pocit. Jak se celé moje tělo vzpouzí a svíjí. Jak mě příšerně brní spánky, až mám dojem, že mi každou chvíli exploduje hlava. Jak tlak vzadu za očima narůstá a rozpíná se. Jak žaludeční šťávy letí do krku a postupně mi stoupá teplota.

Couvnu, aby nehrozilo, že se mě dotkne, a zkusím zhluboka dýchat.

„Nate,“ zamumlám a sundám ruku z prášků. Nechám je ležet na pultu, protože teď už je nechci. Ne od něj. „Nemáš právo mi říkat Nathanieli!“ vyštěknu a co nejrychleji, i když mám dojem, že nezvládnou chodit, myslet a dýchat, vystřelím ven do chladného lednového rána, kdy se z nebe pomalu a líně snáší pár sněhových vloček.

Na benzínce stojí jediné opuštěné auto. Černý naleštěný bavorák, který musí patřit *jemu*.

Schovám roztřesené ruce do kapes a nahmatám zapalovač. Jenže si nedokážu vzpomenout, jestli mám vůbec nějakou cigaretu. Jestli jsem si je kupoval, jestli jsem si je během noci od někoho vyprosil, jestli jsem třeba jednu neukradl. Nepamatuju si nic.

Mám výpadek. Mám strach. Mám vztek. A taky špatnou předtuchu, akorát netuším, čeho přesně se týká.

Rozhlédnu se a pohled mi padne na popelník u odpadkového koše. Ale takhle ve sračkách, abych hledal nedopalky, jsem byl jen jednou, a tam už se vracet nehodlám.

Zakloním hlavu. Chce se mi přišerně smát.

Vždycky, když myslím, že to nemůže být horší, někdo nebo něco mi do cesty pošle další hovna. Proč tohle nemohlo navždy zůstat v minulosti? Proč život prostě nejde dopředu, proč má občas nutkovou potřebu se vracet?

Dveře od benzínky se otevřou a ten... muž vyběhne ven. Drží igelitovou tašku, která se jako kyvadlo houpe ze strany na stranu. Je mi z toho na blití. Kafe nemá, asi na něj neměl čas. „Nate!“ zařve.

Jenže už jsem daleko, stačí jen zakroutit hlavou a zmizet za rohem. Jít pryč, utéct před ním, vším, sám před sebou.

Cítím, jak se mi do očí hrnou slzy, ale kurva, to bych si raději ukousl jazyk, než abych brečel.

Slyším startovat auto.

Je mi to jedno. Doufám, že si tam ten kripl pořádně zatopí a klidně vrostle do pohodlných sedaček, zatímco já budu s každým krokem protřepávat prsty, foukat si do dlaní a zatínat svaly zimou. Doufám, že ten kripl pojedou za svojí novou a lepší rodinou,

zatímco budu sedět na zledovatělé lavičce a čekat na ráno, s pekelnou bolestí hlavy a odřeným kolenem. A všemi těmi vzpomínkami.

Jenže neuvidu ani deset kroků, když mě auto dojede. Okýnko na straně spolujezdce je stažené a on se k němu naklání. „Nastup si,“ řekne rázně.

Ukážu mu fakáče, velké macaté srdíčko na prostředníčku. Nejraději bych mu hodil do ksichtu, jak strašně ho nenávídím, kdyby na to existovalo dostatečně výmluvné gesto. Jenže moje reakce ho neodradí, auto dál popojíždí vedle mě.

„Mohl by sis prosím nastoupit? Chci jen... Mohli bychom zajet na snídani a promluvit si? Nic víc.“

Nic víc. Nic víc než snídani.

Ale vzhledem k situaci... Není snídaně málo? Přece si nemůže myslet, že se po čtyřech letech jen tak objeví a půjdeme na snídani. Dluží mi mnohem víc.

A vzhledem k situaci... Není snídaně až příliš? Vážně čeká, že jen tak nasednu k němu do auta a budu chtít poslouchat, co řekne?

Zavrtím nesouhlasně hlavou a jdu dál. Krok-sun-krok, pořád dál. Podrážky mi kloužou po zmrzlém chodníku, což mi nepřipadá fér. Teď není ta nejlepší chvíle působit komicky, padat na zadek a šourat se. Teď není dobrá chvíle na nic, a přesto mě auto předjede a zastaví smykem tak, aby mi zatarasilo cestu.

On vystoupí. A jeho pohled...

Kdysi existovala doba, už nevím, kdy to přesně bylo, ale ten pocit mám zažraný hluboko pod kůží, kdy jsem z něj míval strach. Kdy jsem tyhle pohledy nedokázal snést. Kdy jsem se omlouval jenom proto, že to tak chtěl.

Ale to bylo kdysi.

„Říkám, aby sis nastoupil. A myslím to vážně. Pokud to neuděláš, zavolám na tebe policajty. Ještě ti není osmnáct a trávu z tebe cítím i na dálku, takže dělej, nasedej, jestli nechceš skončit na stanici!“

„To mi jako vyhrožuješ?“ vydechnu. Ta slova jsou sama o sobě komická. Proč by to dělal? „Víš o tom, že už nás nic nepojí? Dokonce ani tahle chvíle, stačí se otočit a bude pryč. Tak co kdyby ses na to vysral, nasedl do toho svého auta a prostě odjel?“

Hodilo by se říct do západu slunce, aby to bylo víc osudové a definitivní, ale je tma. A začíná padat ranní mlha, což asi s ničím nesouvisí, jen mlhu nemám moc rád.

Do auta nenasedne a neodjede. Místo toho z kapsy vytáhne mobil.

Nevím, jaký je teď, ale tehdy neblufoval. Když počítal do pěti, myslel to vážně. Nikdy nenastavoval, nikdy nepadlo čtyři a půl, čtyři a tři čtvrtě. Vždycky rovnou pět a pak se podle toho jednalo. Něco se v jeho životě mohlo změnit a převrátit a přetvořit, to přece nepopírám, jen... to tak právě nevypadá.

Zatnu pěsti.

On telefon odemkne.

Chladná a mrazivá jsou lednová rána a tohle obzvlášť, napadne mě. Kdybych si lehl na zem, možná by mi velice rychle bylo mnohem líp. Jenže místo toho nastoupím do pohodlného auta a zapadnu do vyhřívané sedačky. Do čistého a voňavého bavaráku, který se tolik liší od mého dosavadního života. Přejeďu prstem po palubce, jako kdybych se potřeboval ujistit, že je to skutečné. Jenže pak si uvědomím, že mě ten chlap, ten odpornej zrádcovskej hajzl, ten nejmizernější otec na světě pozoruje. A tak ruku stáhnou a schovám do rukávu.

Když nastoupí, zavře dveře a okýnko na straně spolujezdce vyjede nahoru. Jsme to najednou jen my dva v uzavřeném prostoru.

„Pás,“ řekne.

„Co?“

„Mohl by sis dát pás?“ zopakuje otec a s rukou na volantu trpělivě čeká.

„Seš snad vožralej a plánuješ to se mnou narvat do sloupu nebo co, že se musíš pásat?“ vyštěknu, i když vím, že tohle bylo určitě přes čáru. Že tohle ho našťve.

Vždycky se naštvál, když jsem k němu byl upřímný.

Tentokrát však nic neudělá, prostě se jen pohodlně opře a zapne rádio. Nezdá se, že by někam spěchal, i když s autem stojí na chodníku a běží motor. Po chvíli se ještě natáhne dozadu a podá mi igelitku. „Máš tam ty prášky. A taky vodu.“

„Skvělý,“ odseknu, ale obojí vytáhnu. Pořádně se napiju. Že by to však pomohlo s pachutí v puse, se říct nedá. A když polknu rovnou dva prášky najednou, udělá se mi šoufl. Musím se opřít čelem o okýnko a zhluboka dýchat, abych tomu vyleštěnému a vyhřívanému BMW nepoblil koberečky.

„Mohl bys už kurva jet? Jinak vystoupím,“ zavrčím.

Otec dál nevzrušeně poklepává nohou a sleduje prázdnou cestu před sebou. „Ne, dokud si nezapneš pás.“

Tím nejnasranějším způsobem, jakého jsem schopen, abych dal pořádně najevo, jak šíleně mě jeho požadavky i samotná existence obtěžují, popadnu pás, přetáhnu si ho přes rameno a zapnu. Teatrálně rozhodím rukama. „Lepší?“

Na to otec nic neřekne, jen spokojeně přikývne a konečně se rozjede. „Je ti špatně?“ chce vědět.

Takže je to vidět? Není to jen pocit schovaný před světem?

„Jo, z tebe,“ odseknu a vrátím se zpátky do jediné pozice, ve které nechci umřít. S čelem opřeným o sklo, pevně sevřenými víčky a staženým žaludkem. Kolena přitáhnu k sobě, takže musím špinavé podrážky bot položit na sedačku. Čekám, že mě otec — to je tak k smíchu, nazývat ho po tom všem otcem... Čekám, že mě *pan Alex Kavinsky* okřikne a shodí mi nohy dolů, ale ani jedno z toho neprijde.

V rádiu zrovna hraje písnička, kterou neznám. Zkouším odhadovat každé další slovo. Dávám do toho všechno. Upínám k tomu veškerou pozornost. Takže usnu.

2. Nathaniel

Spadne mi noha a trhnutím se proberu.

V autě, kde voní káva a sedačky hřejí do zadku. A přesto prvních pár vteřin netuším, kde jsem. Už mnohokrát jsem se vzbudil na neznámých místech, a možná proto se často budím trhnutím. Nikdy nevím, kdo se na mě ze tmy dívá.

Nebo za to můžou noční můry, o kterých moje mysl neustále snívá.

Chladné sluneční paprsky mi svítí do očí, takže jsem výjimečně musel spát víc jak hodinu, což ve zkroucené pozici s připnutým pásem, co mě škrtí do krku, není nic moc. Ale nic moc je o tolik lepší než normálně. Dokonce i když mám propocené tričko, které pod mikinou studí. I když mám sucho v krku, jako kdybych spolykal pytel písku. A zároveň si ho sypal i do očí. Ale třeba nejde o oči, třeba vidím rozostřeně, protože tlak v hlavě ani během spánku nepovolil.

Položím na zem i druhou nohu.

On, otec století, ten, po němž jsem zdědil oči, lícní kosti i bradu, pořád sedí vedle mě. Popijí kafe z kelímku a čte si na mobilu zprávy. Působí klidně. Jako že nikam nespěchá.

Jaké to asi je, cítit byt' jen na malý okamžik klid, napadne mě. A kde byl ten klid tenkrát, když jsme žili pod jednou střechou a on hulákal kvůli každé maličkosti? Pamatuješ, chci říct, pamatuješ, jak jsem nechtěně vylil při nedělním obědě vodu a tys našťavaně vstal a řekl, že to stejně nemá cenu, a odešel? Vrátil ses až druhý den.

Pamatuješ si to, nebo jsem v těch hloupých a bezvýznamných vzpomínkách uvězněný sám?

Vzhledne.

Jeho pohled je všerhající. Ví, na co myslí, aniž by to musel říct. Že jsem troska.

Bože, Nate, tys teda dopadl. Usínáš u nepřítele v autě, jsi špinavý a smrdíš, máš skelné oči, nedokážeš ani pořádně poskládat větu. A co ten rozbitý ret? To jako fakt nemáš prachy ani na jeden pitomý prášek? Potíš se, proč se kurva tolik potíš? Bledý, s roztrženými kalhotami na koleni, nehty okousanými do krve. Kruhy pod očima.

Vychrtlý.

Totálně mimo.

Troska.

„Máš hlad?“ řekne.

Teprve teď si všimnu, že parkujeme před vaflárnou. „No tak to je fakt milé, žes mě vzal zrovna sem.“ Protože sem se mnou jezdíval i tenkrát. Bylo to naše místo, kde jsem si mohl dát cokoli, tolik cukru, kolik jen malé dítě zvládne sníst, a nikdo, hlavně ne máma, tomu nemohl zabránit. Nepamatuju si, kdy jsme tu byli naposledy, ale pamatuju si, jak jsme sem jednou přijeli pozdě večer. Táta byl v obličejí sinalý, skoro celou dobu nepromluvil. Nakonec jen řekl, že jeho kamarád je v nemocnici.

Tenkrát jsem ještě netušil, co všechno se hodně brzo změní.

Nevím, jestli můj sarkasmus nezachytí nebo ho záměrně ignoruje, ale prostě jen přikývne a vystoupí. A já vystoupím taky, moc nad tím nepřemýšlím.

Nohy mě nesou spíš automaticky, zatímco v hlavě mi bzučí jako v úle. Každá jedna z myšlenek bodá do vzpomínek, které bolí nejvíc.

Za poslední roky se změnilo mnoho, ale tohle místo je pořád stejné. Boxy s červenými sedačkami, lidi, co tu tráví dlouhé noci, pijí kafe a nemůžou spát, servírky v růžových sukních a obrovská nástěnka s fotkami vaflí a mléčných koktejlů.

Zvláštní. Byl jsem tu tolikrát, a přesto si nemůžu vzpomenout, co jsem měl nejradši. Kterou vaflí a který koktejl. Chápu, že na tom nezáleží, chápu, že na světě jsou tisíce a statisíce a milióny

důležitějších věcí, já jen... Přál bych si pamatovat si bezvýznamné detaily ze svého života. Místo těch jiných.

Otec vybere box v zadní části restaurace. Podle výrazu se mi nejspíš snaží naznačit, že tady jsme sedávali, ale já to nevím. Ne. Kurva. Byl jsem tu někdy vůbec? Bylo něco z mé minulosti skutečné?

Sednu si a ruce vrazím do kapes, hodně hluboko, jako kdybych je chtěl proděravět.

Otec vezme místo naproti a zvedne jídelní lístek. Mlčky trpím jeho klidnou sebejistotou, jeho arogantní přítomností, jeho předstírání, že mezi námi něco je, něco zůstalo, něco bylo.

Vždyť už ho ani neznám. Neviděl jsem ho přes čtyři roky. Když odešel, bylo mi dvanáct a jediné, co mi zůstalo v paměti, jsou jeho cholerické nálady.

Vypadá dobře. Nenávidím ho za to. Že si dovoluje nepůsobit zlomeně, když já cítím tíhu všeho.

„Dáš si svoje oblíbené kombo?“ usměje se a vykoukne zpoza jídelního lístku.

„Nepamatuju si, co jsem měl rád,“ odvětim a zírám na druhou stranu místnosti, na listy jednoho z umělých fikusů, na kterých je tolik prachu, že se nemůžu zbavit nutkání do nich prstem něco nakreslit. Fakáče, protože jsem naštvaný. Srdce pro mámu. Anebo domeček jedním tahem, jen abych se ujistil, že jsem nezapomněl úplně všechno.

„Nejraději jsi měl vafli s čokoládou a zmrzlinou a k tomu jahodový koktejl,“ řekne otec.

„Dám si kafe,“ řeknu já.

To samé oznámím servírce, zatímco on objedná dvě vafle. Jednu s čokoládou a zmrzlinou a jednu s arašídovým máslem. Jestli se za ty čtyři roky změnil a je teď blahosklonný? Myslí, že mě jednou vafli obměkčí? Budu příjemnější? Odpustím?

Na začátku všeho byla vafle...

Nepatrně se usměju a on si to nejspíš špatně vyloží, protože pronese: „Už je ti líp?“

„Líp než kdy? Líp, než když jsem zjistil, že jsi bez rozloučení odešel? Líp, než když jsem zjistil, že máš novou rodinu? Že sis vybral jeho místo mě? Nebo líp, než když jsi mě dneska potkal na benzínce a rozhodl ses, že... Já vlastně nevím, pro co ses rozhodl.“

Podle toho, jak svírá čelisti, poznám, že není nadšený. To se tak občas stává, že člověk potká syna a není z něj nadšený. Já z něj přece taky neskáču do stropu.

„Po těch prášcích na bolest,“ vzdychne otec a jen tak mimochodem ukáže na můj rozbitý ret.

„Je mi skvěle,“ oznámím rozhodně, a sotva servírka donese kafe, obejmú hrnek dlaněmi a zkusím z něj vysát všechno teplo. Taky chvíli jezdím prstem po ornamentech u hrdla a okousaným nehtem klepu do ouška. Akorát mi každé klepnutí přijde hlasitější a hlasitější, až mi z něj duní v uších. A právě proto přeslechnu otcovu otázku. „Cože?“

„Co sis vzal?“ zopakuje.

Má smysl lhát, když podle jeho výrazu poznám, že ví? Má smysl lhát, když mi na jeho názoru stejně nezáleží? Má smysl cokoli předstírat, když na to nemám sebemenší energii? „Už nevím. Všechno.“ Není nic, co bych nezkusil a co bych nechtěl zkusit.

Otec se zamračí, až se mu obočí spojí u kořene nosu. Tenhle jeho výraz znám, vždycky po něm následoval výbuch. Teď však nevykřikne, že takhle to dál nejde, ne, jeho pohled je prázdný. „A máma to ví?“

Srdce mi pukne, což je zvláštní vzhledem k tomu, že už puklo tolikrát. Je zvláštní, že se něco takového může stávat znova a znova a pokaždé to bolí. Čekám, už spoustu dlouhých měsíců, až se jednoho dne vzbudím a všechno, co se stalo, co jsem prožil, nebude nic znamenat.

Vím, co by mi máma řekla. Pokud to nic neznamená, nežijesh.

Pohlédnu otci do očí. Jak je možné, že neví? Jak je možné, že mu nikdo nic neřekl? A proč bych měl zrovna já? Existuje tolik způsobů, jak oznámit smrt, ale stejně, i kdybych použil

nejvlídnější tón a držel ho přitom za ruku, i kdybych slíbil, že všechno bude v pořádku, a chlácholivě ho poplácával po rameni, situaci a její tíhu tím nezměním. A já nejsem vlídný ani chlácholivý. Nejsem tu od toho, abych to pro něj udělal jednodušší.

A třeba mu to bude úplně jedno, já nevím.

„Máma je mrtvá,“ řeknu.

Zbledne. Přišlo by mi to legrační, k popukání, že jsem mu z tváře smazal klid, kterým mě provokoval. Že jsem ho nechal prožít třeba jen tisícinu toho, co každý den cítím já. Jenže to nejde, když jde o ni.

Jednu ruku vsunu do kapsy a nahmatám zapalovač. Kolikrát už mě napadlo škrtnout jím v kapse a pak na něj přiložit palec, abych zůstal přítomný, abych se neztratil v nočních múrách. Ale i po tom všem jsem pořád slaboch a z bolesti mám strach. A tak ho aspoň hodně pevně držím.

„Jak je to dlouho? Jak?“ zalapá otec po dechu a promne si spánky.

„Před deseti měsíci. Byla hodně nemocná.“

„To... Vůbec jsem nevěděl, že...“

„Nevěděl jsem, že nevíš.“ Což je pravda. Nevěděl jsem, ale i kdyby ano... Nic bych neudělal.

„Mrzí mě to, tak strašně mě to mrzí,“ hlesne a budiž mu k dobru, že působí upřímně. Nevím, jaký vztah s mámou měli. Nevím, co si řekli a na co už nebyl čas, ale máma o tátovi nikdy nepronesla křivé slovo. *Je to hodný muž s komplikovanou minulostí, Nathanieli.* Tak nějak to tenkrát bylo.

A já se divil, kde v sobě ještě bere sílu, aby se ho zastávala.

Otec klepne prstem do stolu. Myslím, že to dělá z nervozity. „Takže teď žiješ u Dona?“

Taky klepnu, abych ho napodobil. „Don se měsíc po mámině smrti oběsil.“

Ten posranej sráč ani neměl dost odvahy postavit se čelem k tomu, co provedl. Když myslím na Dona, mám příšerný vztek. Je spalující a navždycky nevyřešitelný.

Otec strašně dlouho mlčí. Vidím, jak přemýšlí, jak zírá na moje potetované prsty, na rozbitý ret, na špinavé oblečení, na rozšířené zorničky... „Nate,“ zašeptá tak tiše, že bych si to klidně mohl jen představovat. „Kde bydlíš?“

„U kamaráda,“ odpovím. Ačkoliv Johnnyho bych za kamaráda rozhodně nikdy dobrovolně neoznačil. Ale asi je to lepší, než kdybych řekl, že je to kluk, co mě chce do postele, a jednou přijde chvíle, kdy mu nebudu moct říct ne. Kdy nebude stačit zamknout se před ním v koupelně nebo utéct z bytu. Jednou, a já poslední dobou cítím, že se ta chvíle nezadržitelně blíží, se budu muset rozhodnout, jestli od něj odejdu, nebo roztáhnu nohy.

Takže Johnny rozhodně není kamarád, jenže otec není někdo, komu bych to plánoval vykládat.

„Proč... Proč jsi nešel za mnou? Proč mi nikdo nedal vědět?! Myslel jsem... Kurva!“ vyštěkne a praští pěstí do stolu. Ne moc, ale hrnek s kafem trochu poskočí.

Dřív by mě tím vyděsil, ale teď prostě jen zírám před sebe a říkám si, ježiši, nedělej z toho takovou vědu, stejně jsem ti ukradenej.

„To si vážně myslíš?“

„Co jako?“

„Že jsi mi ukradenej,“ zopakuje otec, což je legrační, protože jsem neměl ponětí, že jsem to řekl nahlas. Ale asi jo, asi teda řekl.

„A ne snad?“

„Samozřejmě, že ne. Jsi můj syn a miluju tě nade všechno na světě!“

Nikdy jsem v něm neviděl takový zápal. Jeho láska působí sebejistě, upřímně a odhodlaně. Jeho láska je tady a ani nemá tušení, jak moc jsem o ni stál. Kolikrát jsem na ni čekal a doufal a prosil. Jenže na tohle už je opravdu hodně pozdě.

A i kdyby to myslel upřímně, ničemu tím nepomůže.

„Jak se má Elkan?“ povytáhnu obočí.

A tím otce znejistím. Tuší, kam mířím. „Dobře. Ale Elkana se tohle netýká.“

„Vážně? Netyká? Takže jsi mě za něj nevyměnil?!“ vyštěknu a všechno, co se ve mně hromadilo poslední měsíce, chci hrozitánsky moc pustit ven. A že zrovna na tohle otec nic neřekne, mě vytáčí, mě sere, mě nutí pochybovat. „Nebo to tak snad není? Kdes byl všechny ty Vánoce? Se mnou, nebo s ním? Kdes byl na moje narozeniny? Kdes byl, když máma umírala v nemocnici? KDE JSI KURVA BYL, KDYŽ MĚ MILUJEŠ NADE VŠECHNO NA SVĚTĚ?!“

Kde byl, když Don navrhl ten svůj dokonalý plán?

Začnu se smát. Můj život je v píči a on mi řekne, že...

„Seru na tebe. Jasný? Nic pro mě neznamenáš,“ vyplivnu a vstanu.

Přál bych si působit rozhodněji, a aby mě nohy víc poslouchaly. Jenže místo toho zavravorám a málem zase spadnu na zadek, proto vztekle kopnu do stolu, abych ho trochu odsunul, a zbytek kafe vyliju.

Je mi jedno, že na nás všichni čumí. Není to poprvé, co jsem středem pozornosti.

„Počkej!“ vyhrkne táta a chytí mě za rukáv.

„Co ještě chceš?“ zavrčím a zkusím se mu vytrhnout, ale drží fakt pevně, a tak mu jen pohlédnu do očí a čekám.

„Dám ti svoji adresu, a kdybys potřeboval peníze, přijdeš za mnou, dobře?“

Nad tím jen nechápavě zavrtím hlavou. „Nechci tvoje podělané peníze.“

„A co až budeš potřebovat další dávku?“

Zírám na něj s otevřenou pusou. Tohle... Jak to, že tak snadno pozná, co na mě platí? Jak strašně jsem prodejný? Přál bych si, aby existoval svět, kde mi někdo nabídne peníze a já budu mít sílu a možnost je odmítnout. Kdy mi jejich vidina nebude připadat jako vysvobození. Kdy kvůli nim nebudu muset dělat věci, které z hloubi duše nenávidím. Kvůli kterým z hloubi duše nenávidím sebe.

Jenže teď to nedokážu. Nechám otce, aby mi na ubrousek napsal adresu. A pak si ten ubrousek vezmu a bezpečně ho schovám do kapsy.

Protože můžu být odhodlaný, jak chci, ale sám moc dobře vím, že až přijde chvíle, kdy mi noční můry budou strhávat kůži z těla, udělám cokoli, abych to zastavil.

Z nebe se snáší mrazivé vločky. Nepamatuju si, kdy začalo sněžit, ale možná, že ani nesněží. Možná nic z toho není skutečné a můžou za to jen další halucinace. A ledový pocit v zátylku je kvůli tomu, co se stalo.

Potkal jsem otce. Nebo ne?

Jestli si pamatuju, kdy otec odešel?

Spíš si pamatuju chvíli, kdy se nevrátil, protože máma prostřela k večeři stůl jen pro dva a řekla: *Nathanieli, teď budeme jen my dva. Chci, abys věděl, že tě táta má rád, ale potřebuje si pár věcí ujasnit a nějakou dobu tu nebude. Je to hodný muž, jen s komplikovanou minulostí. Ale je to v pořádku, protože my dva to spolu zvládneme. Ty a já.*

Nebral jsem to jako něco hrozného, často jsme s mámou bývali sami. A táta už předtím občas na *nějakou dobu* odcházel. Jak jsem měl vědět, že tentokrát to bude napořád? Že se pak jednou u nás doma ukáže Don a máma bude mít na tváři spokojený výraz a o otci už spolu mluvit nebudeme?

Poslední dvě věci, co řekla:

Tvůj táta je hrdina, ale i hrdinové můžou zažívat horší časy.

Nad tím jsem se nikdy nezamýšlel. To, že byl táta hasič, pro mě bylo vzdálené a nepředstavitelné. Pamatoval jsem si ho, jak bouchá do stolu, našťavaně odchází nebo sedí na gauči a kouká do prázdna. Jak neodpovídá, jak mě nebere na vědomí, jak odsekává, že na ničem nezáleží.

Druhá věc mě zasáhla mnohem víc.

Tak jak teď my máme Dona, tak tvůj táta má taky novou rodinu. Pamatuješ na Elkana? Tvůj otec žije s ním a jeho mámou.

Neřekla to zle, bože, netuším, jestli v sobě máma nějakou zášť vůbec měla. V jejím podání to spíš vypadalo, jakou má radost, že jsme všichni spokojení. A nikdo není sám.

Možná, že kdybych tenkrát řekl, že ho chci vidět, něco bych tím změnil. Jenže jsem byl až příliš naštvaný a rozrušený. Poprvé mi skutečně došlo, že nás otec opustil a že si místo mě, místo vlastního syna, vybral cizího kluka.

Možná neodešel od mámy, možná odešel ode mě. Od zklamání, že já jsem já. Nevím.

Už jsem se pak na něj nikdy nezeptal. A máma o něm taky nemluvila.

Myslel jsem, že je tím pádem konec.

Ruce mám vražené v kapsách, ale nedokážu jim zabránit, aby se netrášly. V jedné dlani pevně svírám zapalovač, ve druhé tisknu ubrousek a doufám, že až ho vytáhnu, bude inkoust rozpítý a nečitelný. A já nikdy nezjistím, kde otec bydlí. I kdybych chodil od domu k domu, zvonil a hledal. Bude to jen vzdálená vzpomínka na jedno odporné a zpocené ráno v bistru.

V teniskách s odlepující se podrážkou dokloužu domů. Ačkoliv nevím, jestli bych tomu místu měl říkat domov, když po každé, co odemykám dveře, zadržuju dech. Ale taky je to jediné místo, kam můžu jít. Ani zdaleka se to nevyrovná všemu, co jsem měl kdysi dávno s mámou, a už vůbec to nejde porovnávat s Donovým domem. Ale k čemu jsou velké místnosti s krbem? K čemu je jídelna s křišťálovým lustrem? K čemu prostorný pokoj s manželskou postelí a knihovnou plnou nepřečtených knih? K čemu jsou, do prdele, vysázené růže? Když máma nedokáže pozřít jediné sousto. Když se ztrácí před očima. Když všechno začíná a končí v ložnici na konci chodby se zataženými závěsy.

Možná je tohle přesně ten domov, který si zasloužím. Kam patřím.

Sotva odemknu a vejdu dovnitř, ucítím cigaretový kouř. Slyším smích a cinkání skleniček, takže předpokládám, že se párty přesunula z klubu sem. Některé akce trvají dny a tohle nejspíš bude jedna z nich.

Znovu pevně stisknu zapalovač. Ještě pořád se můžu otočit a odejít. Ještě o mně nikdo neví. Třeba na ubrousku zůstala adresa čitelná, třeba je pravda, co otec řekl. Třeba mě vážně nade vše miluje a chtěl by, abych přišel a rozvrátil mu život. Vzal by mě k sobě a já bych dokázal najít sílu a odpustit mu. Všechno by bylo lepší a krásnější a...

Zavřu dveře a klíče hodím na stůl. Skopnu boty a bundu pověším na věšák. Zmrzlými prsty rozepnu mikinu a vejdu do obývacího pokoje. Ne proto, že bych chtěl, ale protože nemyslím, že bych měl na výběr. Navíc cítím tupou bolest na spáncích, jako kdyby mi někdo neustále bušil do hlavy. Ne moc, aby to nepředstavitelně bolelo, spíš otravně a vytrvale. Jsem na bolest zvyklý, ale ta vytrvalá je pro mě o tolik horší a pokaždé ji snáším hůř.

Někdo by mohl říct, že po tom, co jsem prožil, jsem z toho vyšel silnější. Ale není to pravda. Jsem slabý a pořád dokola se lámu. Zaprodávám se víc a víc, jen abych se vyhnul nepříjemností a bolesti.

V místnosti je celá parta. Většinu z těch lidí absolutně neznám, berou mě jen jako Johnnyho hračku, která s nimi sem tam tráví čas.

„Ale ale, kdopak se nám to tu objevil? Z baru jsi zmizel nějak rychle,“ uchechtne se Johnny. Vedle něj sedí holka s fialovým tričkem, ale z druhé strany má volno. A tak se na to místo významně podívá a já ho váhavě přijmu. Nechám ho, aby mi položil ruku na stehno. „Chceš?“ zeptá se a zvedne pilulku.

Nevím, co to je, ale i tak přikývnu.

„Tak si ji vezmi,“ uchechtne se Johnny a položí si ji na jazyk.

Nezávidím ten jeho vítězoslavný úsměv, protože ví, co udělám. Jak říkám, s bolestí to moc neumím. A co je jedna pusa

v porovnání se vším? Když člověk udělá nepředstavitelné, může to ještě zhoršit?

Na tuhle otázku by mě vážně zajímala odpověď.

Když člověk zaprodá duši, může ji zaprodat znovu? A pak ještě jednou?

Políbím ho, zatímco se ostatní v místnosti rozesmějí. A sotva mi Johnny pilulku jazykem přece jen přihraje, chytne mě pod krkem a ještě chvíli mě nutí pokračovat. Jeho dech páchne po kouři, pivu a trávě, ale teď na to nemyslím.

Když konečně pustí, jen polknu a zakloním hlavu.

Když mi podá pivo, přijmu ho.

Vím, že jsem nechutně prodejnej.

Po nějaké době mě napadne zkontrolovat ubrousek a zjistím, že adresa tam pořád je. Ani jedno písmenko není rozmazané. A pak už je jedno, jestli se ubrousek ztratí, rozmočí nebo roztrhá. Tu adresu mám vypálenou v paměti.

3. Elkan

Byla to vážně hodně složitá situace. Nevěděl jsem o žádném způsobu, jak se jí vyhnout, o žádném rozhodnutí, které by vedlo jinam, abych později nelitoval, že jsem ho nezvolil. Nejspíš ani nemělo cenu nad tím dumat. Prostě to tak bylo, tečka.

Musel jsem promyslet, co udělám, a fakticky jsem neměl moc možností. Být asertivní, rýpat do něj nebo zkusit poukázat na to, že jsme se poslední dobou stačili spřátelit a já si ve skutečnosti nemyslím, že je ochlasta. Což je. Jde o nedílnou součást jeho charakteru.

Představ si, že dokonce i ve chvíli, kdy jsem za ním přišel, seděl na opěradle s nohama spuštěnýma na sedadlo lavičky

a tiskl k sobě lahev. Skoro až láskyplně jako talisman. Těžko říct, kolik toho vypil, ale pohled měl jakoby zastřený, jestli se to dá o hromadě jedniček a nul vůbec říct. Zíral před sebe na kovovou konstrukci mostu, která částečně mizela v šeru.

Mělo to v sobě něco až idylického. V dálce byla vidět světla města, ale my jsme stáli na potemnělém nábřeží, vzdálení a odtržení od toho všeho. Napadlo mě, že jestli tam mám umřít, má to něco do sebe. Možná si říkáš, že jsem zbytečně dramatický, ale pro mě je to prakticky druhá realita, do které každý večer scházím po schodech. A rozhodně tvoří střípek celého obrazu.

Nepřestávalo chumelit. Vešel jsem do scény, kdy se z nebe snažely velké chuchvalce vloček a padaly mu na bundu a mně na sako. Některé ulpívaly na černé hlavní pistole.

Přiznám se, že jsem to nečekal. Myslel jsem, že po tom, co jsme spolu prožili, to bude spíš další krok ke sblížení. Rozhodně mě ani na okamžik nenapadlo, že vytáhne zbraň a bude mi mířit na hlavu. Na to, že tolik pije, mířil celkem přesně.

Asi jsem se neměl ptát na fotografii jeho syna. Synové jsou vždycky bolavé téma.

Kdyby mě zastřelil, pravděpodobně by se mu nic nestalo, žádné následky. Ostatně, pořád existoval ve společnosti, kde měl jeho život mnohem větší cenu než můj. Místo mě by prostě jenom poslali jiný model ve stejném saku a se stejným obličejem.

Samozřejmě jsem se trochu bál. Strávil jsem v tom světě dost času, než abych to chtěl ochotně zabalit, na druhou stranu jsem ale chápal svoji nečitelnost. Že si nemohl být jistý, jestli se mi dá věřit. A kromě strachu tam bylo ještě něco — skoro až masochistická zvědavost zjistit, co se stane potom. Protože zatím jsem ani jednou nezemřel.

Sevřel jsem ovladač v očekávání, jak se Hank rozhodne. Nakonec to bylo na něm. A víš, v něčem je úlevné přenechat zodpovědnost jiným lidem. Podobá se to plavání, kdy v jednu chvíli už nemůžeš, tak si lehneš na záda a prostě jenom splýváš, necháš vodu, aby tě nadnášela.

Nedýchal jsem, ale to mi došlo až v momentu, kdy konečně sklonil pistoli. Působil znechuceně sám ze sebe, že se k tomu činu neodhodlal. Tady někde mi došlo, že jedna z nejlepších možných definic jeho charakteru je samota.

Trochu se mi potily prsty a palec mě bolel, jak vždycky nevědomky drtím joystick, přestože jsem v situaci, kdy se nemůžu pohnout, dokud to hra nedovolí. Dělán to podvědomě.

Pauznul jsem to dřív, než se scéna v parku překlopila v jinou, a ovladač jsem položil vedle sebe, abych se protáhl. Seděl jsem v té trochu nahrbené pozici několik hodin, a když jsem zkontroloval mobil, bylo půl deváté ráno. Slunce už muselo vyjít a prorazit si cestu skrze šedé lednové mraky.

Zpětně mě napadá, cos tou dobou asi dělal ty. Možná jsi zrovna putoval přes jiné světy a zanechával po sobě jenom spoušť, zatímco se tvůj vlastní svět drotil. Ale tenkrát jsem tě ještě neměl plnou hlavu, naopak, když jsem vypnul PlayStation a sebral hrnek — na dně plavaly kusy bylinek, které se neudržely v sítku —, nic moc mě netížilo.

Zamířil jsem do kuchyně a někdy v polovině cesty jsem uslyšel bouchnutí vchodových dveří a hned nato tátův hlas, jak volal matčino jméno. Zněl podivně nakřáple a naléhavě.

Vzpomínám si, že se vracel ze služební cesty. Nerad spává na hotelech v cizích pokojích a peřinách, takže na jeho návratu vlastně nebylo vůbec nic divného. To jenom ten tón, určitá melodie nebo snad zbarvení, co mě přinutilo poslední schody vyběhnout.

Zatímco ve sklepě bylo příjemné teplo, v předsíni jsem cítil chlad, který se tam vetřel jako nezvaný host spolu s tátou. Zakousl se mi do nohou.

Leden je měsíc, který nevykazuje vůbec žádnou energii. Vánoce ho vysály až do dna. Kdybych měl sám sebe k jednomu z měsíců přirovnat, byl by vážným adeptem.

Táta stál uprostřed kuchyně, trochu ztraceně, a okamžitě ke mně stočil pohled. Viděl jsem, jak je přepadlý, v jeho tváři se

odráželo něco až žalostného. Tehdy vlastně vypadal mnohem hůř než já, což je na pováženou, protože na rozdíl ode mě není nijak ohyzdný.

Pokusil se usmát, ale nevyšlo mu to, jenom tak zvláště nadzvedl koutky. Zeptal se, jestli máma ještě spí, ale jak jsem to mohl vědět? Zrovna jsem vylezl ze svojí sluje, kde jsem strávil celou noc. A včerejší večer i odpoledne. Moje vzrušující výpravy vedly pokaždé jenom na záchod nebo k varné konvici. Byl jsem informacemi nepolíbený. Byl jsem nepolíbený.

Víš, obecně mám tendenci pamatovat si detaily namísto celých scén, soustředím se na maličkosti, protože právě maličkosti dokážou změnit hru.

Chtěl jsem se zeptat, co se stalo, ale tátovo volání mámu nejspíš přece jen vzbudilo, protože se objevila na schodech do patra a po cestě si dovazovala župan. Její ospalost okamžitě přepnula v okamžitou účast. Položila tu otázku místo mě. Co se stalo?

Usedli ke stolu, zatímco já začal automaticky připravovat čaj. Pro sebe i pro ně. Je to proces, který mi umožnil částečně se od nich distancovat. Zatímco jsem sypal bylinky do sítka a vrhal pohledy k oknu pokrytému námrazou, poslouchal jsem, jak táta vypráví — mámě, mně, kuchyni, všem skříňkám a policím, možná i podlaze a tomu plíživému chladu z předsíně —, jak potkal syna, kterého několik let neviděl.

Tebe. Vítej na stránkách mojí paměti.

Jak jsem řekl, synové jsou vždycky bolavé téma. V téhle ne úplně šťastné pohádce byl já ten nevlastní.

Představoval jsem si, jak se to událo, tátovo vyprávění tvořilo obrazy a skládalo je do sebe za zvuku varné konvice. Potkal tě na benzínce a nejdřív nepoznal, o koho jde. Byl jsi tak cizí, tak zničený, mimo a sjetý, byl jsi plný nenávisti a bolesti, ztracený a nepřítomný, bez peněz, byl jsi úplně jiný, než jak si tě táta pamatoval. Nic z toho není výčitka, jenom si to pro sebe zpětně rovnám.

Ochutnávám tvoje jméno na jazyku, jak mi zní. Nathaniel Kavinsky. Je to krásné jméno, víš? Skoro jako pro nějakého tex-

taře, moderátora nebo herce, někoho s dokonalou tváří, kdo se nerozhodl fetovat a neprosí ráno na benzínce, aby dostal prášky zadarmo.

Nevím, jestli mi to připadalo šokující. Spíš ne, protože jsem neznal skutečného Nathaniela ani tvoji podstatu, zvyky, strasti a radosti. Byl jsi postava z příběhu, který mi táta vyprávěl. A i kdybych se hodně snažil, nevybavím si ani tvůj hlas, když jsi za mnou kdysi dávno přišel do nemocnice. Navíc i hlasy se mění, jak je v průběhu let obalují zkušenosti a emoce.

Stejně jako se příběhy mění podle toho, kdo je zrovna vypráví.

Napadlo mě, jestli fetuješ nárazově, nebo pořád. Jestli máš špatné období, nebo život. Řekni, byl jsi jednou z těch postav na lavičce, která drží lahev a sleduje konstrukci mostu mizející v šeru? Čekal jsi, jestli ti někdo položí ty správné otázky? A kdybys držel pistoli, mířil bys na někoho jiného, nebo bys ji obrátil k sobě? Jak špatně ti bylo?

Přinesl jsem konvici s čajem a tři keramické šálky a všechno jsem postavil doprostřed stolu.

Táta ti prý řekl, abys kdykoli přišel. Byl jsi bludička, která se v noci potuluje po městě.

Máma ti umřela. Nevlastní otec se oběsil. Oba víme, že to rozhodně nejsou nejlepší karty, se kterými se dá hrát. Vlastně je to dost přímá cesta k tomu, aby si člověk šňupnul. Píchnul. Zatím jsem ještě nevěděl, co děláš a jak to děláš. Nespal jsem tolik hodin, a tak jsi pro mě byl tím pádem jenom abstrakce, přestože táty mi bylo líto.

Tak jsem tě po tolika letech znovu potkal, obrazně řečeno, brzy ráno v kuchyni u jídelního stolu. Živili jsme se na všech domněnkách, kde právě jsi, co děláš a jestli tě zvládneme vyvést z temnoty. Přiznám se ti, že já držel hrnek s horkým čajem v dlaních a moc jsem se nezapojoval. Cestu z temnoty jsem neznal, takže mi nepřipadalo, že tomu můžu nějak pomoci.

Táta se ptal, jak se to mohlo stát, jak mohl nevědět, jak mu to mohli neříct, že jeho syn nikoho nemá, a jeho lítost se mísila

s rozhořčením. Najednou vypadal strašlivě staře. Vzdal se svých let pro vaše setkání. Měl jsem pocit, že za tu dobu, co jsem hrál Detroit: Become Human, stačil zestárnout. Tenkrát jsem nelitoval tebe, ale jeho, Nathanieli.

Když řekl, že tě pojede hledat — musel tě najít, bylo to nutkání, povinnost, něco, na čem najednou závisela jeho existence —, tak jsem se nabídl, že pojedu s ním. Nabídla se i máma, ale táta řekl, že je to v pořádku, my dva to zvládneme.

Najdeme tě.

V té době jsem ještě nevěděl, jak je pro mě důležité tě najít a že se z toho později stane moje až životní potřeba, že tě budu vídat i ve snech, jakmile mě jednoho dne tvoje osobnost prostoupí. Takže dává smysl, že jsem se k tomu zpočátku stavěl skepticky. Nevěřil jsem, že na tebe jenom tak narazíme. Naopak mi proletělo hlavou, že ležíš na matraci v nějakém šíleném fetišáckém doupěti a klepeš se zimou. Kvůli abstínku nebo kvůli tomu, že je leden.

Je zvláštní, jak jste s tátou jeden druhému vešli do života. Ty to tak možná nevnímáš, protože neznáš okolnosti, ale pravda je, že táta potřeboval natankovat. Benzín by mu vydržel, kdyby se mnou nejel především po terapii ještě pro jídlo — měli jsme lasagne se špenátem. Koupili jsme je jenom proto, že na ně máma měla chuť a restaurace do naší části města nedovázela. A pak jsme jeli rovnou domů, aby nebyly rozblemcané.

Táta mohl natankovat, když jel na služební cestu, ale na poslední chvíli řešil po telefonu nějaký problém v práci, a tak se stalo, že nestíhal. Prostě... z nabídky zdánlivě triviálních rozhodnutí jich vzešlo právě tolik, aby otec potkal syna a syn otce.

Přelil jsem čaj do termosky a hodil na sebe bundu. Vyšli jsme do chladného rána a za chvíli už jsme seděli ve vyhřátém autě. Slunce nad námi bylo bledé, jako kdyby toho taky moc nenaspalo.

Svíral jsem termosku v klíně a napadlo mě, jaké by to pro tátu bylo, už nikdy tě nepotkat. Jak by se to do něj otisklo.

Moc jsme spolu nemluvili. Nějak nebylo o čem. Nejdřív jsme dojeli k benzínce a táta zašel dovnitř, aby se zeptal, jestli tam ten kluk s potetovanými prsty chodí často.

Hrál jsem si s pásem a myslel na to, jak moc tetování na prstech bolí. Vnímají fetáci bolest zamlženě, nebo naopak dost konkrétně, Nathanieli? A byla bolest nedílnou součástí tvého života, nebo ty jejího?

Zajeli jsme i do vaflárny. Znovu jsem čekal v autě, opíral se o okýnko a kapuci jsem měl staženou do čela jako neviditelný plášť, po kterém všechny pohledy sklouzly. Ne že by někdo civěl do auta, ale bylo to tak lepší. Když se pak táta vrátil, nemusel jsem se ptát, tentokrát jsem si přečetl zklamání z jeho obličej. Ale nevzdal to, projížděli jsme ulicemi, zatímco jsem popíjel stále horký čaj.

Upřímně jsem byl překvapivě vzdálený tátovu žalu. Nějak jsem se nedokázal naladit na jeho frekvenci. Byl jsem spíš tvoje frekvence. Byl jsem někde jinde.

Vím o tátově minulosti spoustu věcí a o té tvoji taky, jenomže moje znalosti končí v momentě, kdy se vaše cesty rozdělily. Takže pár dílků chybí. Nemůžu si poskládat úplně všechno. A i kdyby jo, tak k čemu by mi bylo znát tvoji minulost, když jsem neznal přítomnost a důvod tvého toulání se světem s vygumovanou hlavou?

V momentu, kdy táta zoufale projížděl městem a hledal tě, pro mě bylo těžké cítit něco víc než jenom meduňku a heřmánek.

Oheň měl modrou barvu a namísto toho, aby páčil, podivně chladil. Olizoval mi ruce a proplétal se mezi prsty jako klubko hadů, omotával se kolem zápěstí a poutal mě k sobě. Led se mi zapichoval pod nehty, najednou byla taková zima, že jsem se nemohl ani nadechnout. A plameny rostly, pohlcovaly moje tělo, byly všude.

S trhnutím jsem se probudil a přidušeně vykřikl — Je noc? Nesmí být noc! Je? — a chvíli trvalo, než jsem si uvědomil, že to byl sen. Podle námrazy na parapetu a na peřině mi došlo, že jsem včera zapomněl zavřít okno, což v lednu není nejrozumnější. Na svoji obranu jsem ale někdy celkem křipl, který očividně nezvládá ty nejjednodušší činnosti.

Vyhrabal jsem se z postele, přešel po parapetu dlaní a napadlo mě, jestli ti, kteří tráví noc venku, můžou přežít, aniž by se jim plíce proměnily v ledovou tříšť. Řekni mi o tom. Vzbudil ses někdy s pocitem, že se dusíš?

Přemítal jsem nad tím, respektive nad tebou, než se mi zklidnil tep a srdce. Teprve pak jsem zavřel okno a sešel dolů do vycíděné kuchyně, kde ležel ve dřezu můj hrnek z předchozí noci.

Bylo odpoledne, jedno z mnoha po tom, co jsem tě přivítal na stránkách svojí paměti. Co ses do mě skoro až násilně vepsal, aniž bych tě znal.

Něco ti povím — tělo si ve skutečnosti nikdy doopravdy nezvykne, když člověk chodí spát k ránu. Není to naše přirozenost. A tak se málokdy stane, že bych se vzbudil vyspaný a svěží a s nadšením šel vítat nový den nebo tak něco. Možná, že v tomhle bys se mnou souzněl. Z toho, co táta říkal, nepůsobíš jako někdo, kdo nové dny vítá, spíš jako někdo, kdo je překvapený, že se jich vůbec dočkal.

Z lednice jsem vytáhl hummus, dochutil ho kořením a lněným olejem a k tomu jsem přidal skoro všechnu zeleninu, co jsem našel. Mezitím, co se vařila voda na čaj, ukrojil jsem dva silné krajíce žitného chleba. Všechno jsem nanosil do sklepa. Krysa, která si dělá zásoby, jen aby nemusela následujících několik hodin vylézt.

Máš rád pohádky? V pohádkách jsou princové a monstra. A monstra člověk většinou pozná na první pohled, jako kdyby jejich fyzický vzhled odrážel jejich nitro. Proto nikdy nebudu princ. Jsem ten, komu chtějí useknout hlavu, a když jsem byl menší, představoval jsem si, že je moje kůže šupinatá. Že jsem drak.

Ten den, o kterém ti vyprávím, se od těch ostatních nijak nelišil, až na to, že jsem věděl, že tě pojedeme hledat, jakmile táta dorazí z práce. Poslední dobou jsme jezdili převážně večer. Nevím proč. Možná jsou zfetovaní kluci ve skutečnosti absurdně plaší a je třeba se k nim přiblížit opatrně, ze stínu natáhnout dlaň a něco nabídnout. Což není zas tak přitažené za vlasy, protože táta vypadal, že by dal úplně všechno, jenom aby tě mohl vzít domů.

S každou další cestou, kdy jsme se vraceli, aniž bychom tě našli, se na tátově obličejí podepisovala únava. Obkreslovala mu vrásky, přidávala kruhy pod očima, křivila mu jindy pevný a sebejistý postoj.

Nejspíš nemá cenu vyprávět ti o dnech, kdy se nic závratného nedělo, kdy to bylo jenom nekonečné bloudění a hraní na PlayStationu. Ale možná jsem jenom chtěl, abys věděl, jaký jsem byl, když jsem nebyl s tebou, a jak mě už tenkrát do určité míry ovlivňovala tvoje nepřítomnost.

Byl jsi něčím víc ještě předtím, než jsme jeden druhého doopravdy poznali, Nathanieli.

únor

4. Nathaniel

Obyčejná ulice a neobyčejný dům, přestože je to jedna z těch čtvrtí, kde jsou si domy natolik podobné, že splývají do nekonečné řady. Ale tenhle je výjimečný. Nemá sice vysázené růže ani vysoké túje, nevede k němu šterková cesta a vím, i takhle na první pohled, že v žádném pokoji nenajdu tapisérie ani křišťálový lustr, přesto když stojím přede dveřmi, zírám na poštovní schránku a pořád dokola čtu štítek se jmény — Kavinsky, Harlenovi —, nejde nevnímat, že tenhle dům je o tolik jiný než ostatní.

Přejeďu prstem po zvonku. Ale nezazvoním.

Dvakrát odejdu, a jednou se dokonce dostanu na konec ulice, kde nesmírně dlouho stojím opřený o pouliční lampu, kouřím a sleduju kouř, který vydechuju, jak stoupá a mizí.

Dvakrát odejdu, jenže se taky dvakrát vrátím. Vrátil bych se klidně tisíckrát, dokud bych po cestě neposbíral dostatek odvahy a neztratil veškerou soudnost. Nakonec mi k tomu ale stačí jen ty dvě cesty.

V neobyčejném domě v obyčejné ulici je tma. V žádném okně se nesvítí, je ticho, nic nenaznačuje, že je dobrý nápad v jednu v noci zvonit.

Třeba mají velkého chlupatého psa, co se rozštěká a vzbudí celou čtvrť. Třeba začnou všichni psi v dalších domech štěkat a výt. Třeba zase zdržuju sám sebe a vymyslím, proč se na to vykašlat. Možná bych měl odejít ještě jednou, protože stále nejsem připravený.

Nakonec se rozhodnu, že nezazvoním. Nechám raději rozhodnout osud. Zaklepu a dám tichému domu na výběr, zda někoho vzbudí a přivede ke dveřím. Jestli je to hloupost? Obrovská. Nikdy

jsem nebyl pověřivý, nevěřím v osud, náhody nebo životní úděl. Horoskop jsem nečetl celou věčnost, takže těžko soudit, jestli mám dnes dobrý či špatný den, ale pokud bych v sobě měl jednou a naposledy vyvolat ezoterického Natea, který podobným věcem chce věřit, pak právě teď.

Protože právě teď potřebuju, aby někdo nebo něco rozhodlo za mě.

Neklepu nijak hlasitě, ale úplně každý můj sval to zaklepání pocítí.

Je mi blbě, ale taky to může být z toho, že jsem už skoro dvacet čtyři hodin nespál.

Jednu ruku schovám do kapsy a nahmatám zapalovač. Zhluboka vydechnu, když za dveřmi uslyším šramot. Představuju si, jak otec koukne do kukátka a pak bude ticho, nekonečně dlouhé, a já budu vědět, že nechce otevřít. Že všechny ty kecy ve vaflárně byly jen slabá chvilka, které následně litoval.

Možná bych poté bušil do dveří dál a řval, že je zasraný čurák.

Jenže nic z toho se nestane, protože zaslechnu odemykání a následně se dveře rozrazí a z domu se vyvalí hromada tepla, která mě zasáhne do obličeje. O to větší zimu ale vnímám v zádech.

Nevím, proč jsem nepočítal s možností, že by mi neotevřel otec. Věděl jsem přece, že nebydlí sám. Že má novou rodinu a nového syna. *Jeho*.

Je bosý a v ruce drží sítko na čaj.

Viděl jsem ho jednou a to měl všude po těle i na obličeji obvazy, byl v bezvědomí a divně páchl. Mohlo mi být tak deset a strašně jsem se na otce zlobil. Poprvé po hodně dlouhé době se mnou chtěl trávit čas, nebo jsem si to alespoň myslel, než jsem zjistil, že jedeme do nemocnice. Za jiným klukem, který si velmi rychle získal tolik otcovy přízně, že jsem ze žárlivosti udělal scénu. Otec mě pak držel za zápěstí, smýkl se mnou na stranu a řekl, že se chovám nemožně.

Od té chvíle jsem měl dojem, že je jedno, co udělám nebo řeknu. Už nikdy nebudu na prvním místě. To místo totiž velmi pevně a neochvějně obsadil Elkan.

A teď stojí přede mnou, bosý, se sítkem na čaj a v jeho pohledu není ani špetka pochybností, kdo jsem. Přitom si mě z nemocnice nemůže pamatovat. Nebo pamatuje? Byl snad vzhůru, když jsem ječel, že tam být nechci?

Jeho jizvy jsou jak rozlezlá pavučina.

„Marnotratný syn se vrátil,“ řekne, což vůbec nevím, jak myslí, když jsem to v první řadě nebyl já, kdo odešel.

„Zavolej Alexe,“ vyštěknu. Přemýšlím, že bych udělal něco děsně dětinského, třeba mu sítko vyrval a hystericky rozdupal. Určitě bych se pak cítil o něco líp. Nával vzteku občas dokáže pomoci od frustrace. Mně tedy určitě.

Elkan zavrtí hlavou. Oči má tak velké a hnědé, až je mi jeho pronikavý pohled nepříjemný. „Spí. Ale můžeš na něj počkat, jestli chceš.“ Ustoupí z cesty a já za ním zahlédnu obyčejnou chodbu a obyčejné schody do patra. Jak říkám, žádné tapisérie.

„To fakt nechci. Prostě ho zavolej. Jen s ním něco vyřídím a za minutu jsem pryč.“

„Říkám, že spí,“ zopakuje, jako kdybych byl idiot, co nedokáže pochopit jednoduché souvislosti. Jako kdyby v jeho světě neexistovalo buzení. Prostě jen nekonečné čekání, až se celý svět probudí sám od sebe.

Asi za ním nikdo v noci nepřišel, aby mu řekl, že je čas. Že máma už spí.

Asi se k němu nikdo nedobýval do pokoje a nehulákal, že má zaplatit nájem.

Asi nikdy neusnul v autobuse a neprobudil se ve chvíli, kdy ho řidič chytil za bundu a nešetrně vyhodil.

Na druhou stranu, já zas nevím, jaký je to pocit, když člověku hoří kůže.

„Vypadáš zmrzle. Víš jistě, že nechceš počkat uvnitř?“ zopakuje.

Jestli je těžké ho nenávidět, když vím, kolik bolesti má za sebou? Ne, je to až směšně lehké.

„Děláš si srandu? Kurva, táhnu se sem přes hodinu a ty ho nebudeš budit? Klidně ho vzbudím sám!“ vyprsknu a zkusím Elkana obejít. Možná do něj neúmyslně, takže naprosto úmyslně vrazím ramenem a chci vyběhnout co nejrychleji do patra a řvat, že jsem, do háje, tady! Zašel jsem příliš daleko, než abych to vzdal. Jenže Elkan je rychlý a já opile pomalý. Aniž by do toho dal sílu, zvládne mě celkem rázně odstrčit zpátky do mrazivé noci.

„Můžeš jít dovnitř a v klidu na něj počkat. Nebo můžeš počkat venku. Je to na tobě, Nate.“

Nenávidím ho a chci mu říct ty nejhorší věci na světě jenom proto, abych mu ublížil. Zmůžu se však pouze na rezignované: „Když jsem tě viděl posledně, byls mnohem milejší, *Elkane*.“

Neodpoví. Pořád nevím, jestli si z nemocnice něco pamatuje. Já sám už vlastně netuším, co si pamatuju. Od té doby se stala hromada věcí, které mi podobné vzpomínky bezdůvodně smazaly. Kolikrát si nejsem jistý, jestli můj předcházející život s mámou, kdy jsme oba byli šťastní, vůbec existoval. Jestli jsem si ho prostě jen nevysnil.

Vzpomínáš si, Elkane, na můj nelítostný řev, že nechápu, proč mě otec tahá do nemocnice za nějakým ofačovaným blbečkem?

Ten vztek tenkrát nebyl mířený přímo na něj, patřil pouze otci, ale dneska v noci bych ho klidně hodil Elkanovi do ksichtu. Ať se s ním nějak vypořádá. Jenže venku je zima a já nemám vůbec žádné peníze. Ani na autobus, ani na třešňovou colu, ani na pitomou cigaretu nebo zázračnou šťastnou pilulku.

Nemám nic.

Takže svěsím ramena a Elkan ustoupí, abych mohl vejít.

Je to typický dvoupatrový rodinný dům, ačkoliv o typických rodinných domech toho moc nevím. Ale nějak takhle bych si ho určitě představoval — s velkou kuchyní a ostrůvkem, částečně propojenou s obývacím pokojem. Je mi jasné, že se do útulných a čistých místností vůbec nehodím. Divně trčím do prostoru

a taky smrdím, zatímco Elkan působí klidně a sebejistě, když bosky přechází po kuchyni.

„Chceš něco k pití? K jídlu?“ zeptá se a nasype do sítka bylinky. I když má na sobě mikinu s dlouhými rukávy, zahlédnu na pravé ruce zjizvené prsty. Tam, kde mně čouhá vytetované macaté srdíčko, má Elkan svráštělou kůži.

Rozhlédnu se. Pokud neplánuju odejít s televizí pod paží, což neplánuju, moc věcí na ukradení tu není. „Nemáš na půjčení nějaký prachy?“ nadhodím s tím, že by možná bylo lepší, kdybych peníze vyžebbral od něj. Než abych do toho zatahoval otce.

Elkan mi věnuje pohled. Přesně ten, po kterém cítím stud, protože vím, proč si mě prohlíží. „Ty seš fakt hodně v prdeli, co?“ pronese. Mohl mi raději vrazit facku. V mnoha ohledech bych ji přijal vřeleji.

„Jdi do hajzlu!“ vyjedu. Jsem však příliš unavený, než abych do toho dal dostatek energie, a tak moje nadávka spíš připomíná nespokojené kňourání. „Kafe. Dal bych si kafe,“ zamručím.

Elkan se otočí zády a vytáhne druhý hrnek. „Tak teda kafe. Mléko je v lednici.“

„Chci černé. Hodně silné. A tím hodně myslím hodně, jako že mi srdce vystřelí až do vesmíru.“

Sleduju jeho ruce. Dokonce přistoupím blíž, tak blízko, jak si jen troufnu. Určitě cítí, že právě nevoním, ale nenakrčí nos a nedá mi najevo, že bych měl zapadnout zpátky na druhou stranu místnosti. Elkan raději odloží lžičku, vezme pikslu s kávou a zasype hrnek až po úplný okraj.

Asi vtipkuje. Asi mu přijde legrační brát moje požadavky doslova, protože po tomhle by moje srdce nejspíš vážně bouchlo. Chci se ho zeptat, jestli mu hrnek plný namleté kávy, kam se nevejde ani kapka vody, připadá vážně srandovní, ale neudělám to. Ne, protože mi levý koutek nepatrně cukne.

Doufám, že si toho nevšiml.

Nakonec všechno zase přendá zpátky do piksly. Pomalu a klidně, vůbec se mu netřesou ruce. To bych mu mohl závidět.

Horkou vodou, aniž by mu jediná kapka spadla vedle, zalije kafe i čaj. Čaj možná o poznání obřadněji, jako že jde o velkou věc, která se nedá uspěchat. Což asi nedá, nevím. Já čaj nepil celé věky. Naposledy možná s mámou, když jsem byl nemocný a ona mi do něj dala dvě lžičky pampeliškového medu. Někdy jsem ji uprosil na tři. Miloval jsem, když se med nestihl rozpustit, zůstal na lžičce a já ho mohl olízat.

„Tak pojd’!“ řekne Elkan a vezme hrnek s čajem.

Znovu mu závidím klidnou a sebejistou ruku, ale to už jsem asi já — rozklepaný a závistivý. Taky v prdeli. Přesto zkusím hrnek s kafem zvednout, nejspíš se přitom i tvářím, jako že o nic nejde, ale sotva ho jen o pár centimetrů nadzvednu, trochu vyliju a opařím si prsty.

Zavřu oči a zhluboka vydechnu.

Elkan přistoupí blíž a vůně bylinkového čaje mi vletí do nosu. „Tak pojd’!“ zopakuje a vezme i druhý hrnek.

Projdeme kuchyní zpátky na chodbu. Na stěnách visí zarámované fotografie — hlavně Elkana. Malého kluka, jak jezdí na skejtu, plave v bazénu, objímá se... předpokládám, že s mámou, na pikniku, s... Na jedné z těch fotek už je popálený, bledý a mnohem hubenější, ale usmívá se a můj táta ho drží kolem ramen.

V té době táta ještě nejspíš bydlel se mnou a mámou. Věděl už, že nás brzo opustí? Věděl, že Elkan je mnohem lepší syn než já? Znovu mě napadne vyběhnout po schodech, najít otce a přesně na tohle se zeptat. Třeba bych tu fotografii mohl strhnout ze zdi a vzít ji s sebou. Vrazit mu ji pod nos a dožadovat se odpovědi. Kdy nastala ta chvíle? Kdy ses rozhodl, že on ano a já ne?

Jenže pak udělám další krok, dřív než si cokoli stačím rozmyslet, a pohledem přeskočím na schody vedoucí dolů, u kterých Elkan zastaví.

„Mám s tebou jít do sklepa?“ pochopím. Do sklepa jsem ještě nikdy nikoho nenásledoval, ale zjistil jsem, že příšerné věci se můžou stát kdekoli. Třeba i v nádherných domech s nádhernými pokoji.

Elkan pokrčí rameny. Je jen o trochu vyšší než já, ale ramena má určitě širší a vypracovanější.

Není k smíchu, že kluk, co málem zemřel, vypadá o tolik zdravěji? Není k smíchu, jak strašně vyrovnaně působí? Napadne mě, jestli do čaje nepřidal trávu, ale když se pořádně nadechnu... Trávu poznám a tohle je prostě jen čaj.

„No... Mám rozehranou hru a tady tě nenechám. Kdyby tě náhodou napadlo budít celej barák,“ vysvětlí a čeká. Se dvěma plnými hrnký, jejichž hladina se ani nehne.

Nakonec jdu. Po schodech dolů a nevím, co čekat. Možná by mě pobavilo, kdybych tam dole našel mučící pokoj, ze kterého bych už nikdy nevyšel. Nic, co by mě šokovalo. Můj život má totiž často tendenci končit ve sračkách. Tohle bych považoval jen za poslední třešničku na dortu.

Ale Elkan není žádný psychopat a sklep je prostě jen obyčejný zašívací pokoj s gaučem, obrovskou televizí a knihovnou.

Na zdi je spousta plakátů, většinou herních. Hodně těch her mi něco říká, protože kluci v baru o nich občas mluvili, nebo jsem sem tam viděl nějaký gameplay, když jsem náhodou projížděl YouTube. Sám jsem ale nikdy žádnou nehrál.

Pamatuju si, že jsem k jedenáctým narozeninám chtěl herní konzoli, jenže otec tenkrát řekl, že jsem na to ještě mladý a většina her je příliš násilná. Máma s ním souhlasila. Dostal jsem nové kolo, což nakonec taky nebylo špatné. V dalších letech jsem se pak ztratil v knížkách a nekonečných příbězích a na hry zapomněl.

Ušklibnu se, když vidím hry na PlayStation, jednu vedle druhé na dlouhých policích. Je jich tolik. Kdybych z nich vyskládal řadu, obkroužily by místnost aspoň třikrát a já bych měl důkaz, jak strašně nefér tohle celé je.

„Co je?“ řekne Elkan. Položí oba hrnký na stůl a narovná se.

Možná tuší, na co myslím. Možná si to taky myslí. Měl by.

Na mého otce přece nemá právo. Nebo snad ano? Když vám někdo zachrání život, vběhne pro vás do hořícího domu a vynese

vás v náručí, když za vámi následně chodí každou volnou chvíli do nemocnice a dává dost jasně najevo, jak moc vás má rád, můžete si pak nárokovat jeho čas, jeho přítomnost, jeho život?

„Žiješ si tu asi hezky, co? To ti koupil Alex?“ Ukážu na televizi, na herní konzoli, na nekonečnou řadu her a myslím na to, jak jsem držel dveře, aby se ke mně opilý Johnny nedostal, a pořád dokola jsem sliboval, že peníze brzo seženu.

Kolikrát jsem brečel a prosil? Přitom hodinu cesty ode mě byl dům, pokoj, tohle všechno a já o to tolik stál. Možná by mi stačilo mnohem míň. Třeba vědomí, že na všechno nejsem sám. Že je na světě někdo, komu na mně záleží.

Když Elkan neodpoví a raději sedne na gauč, vezme ovladač a zapne pauznutou hru, pochopím, že se mnou nejspíš nechce rozebírat, kdo měl na co nárok. A tak sebou taky praštím na gauč. Svalím se na něj jak pytel brambor a zapadnu mezi polštáře. Pořád mám na sobě boty i bundu, tričko se mi lepí na záda a zebou mě ledové prsty. Začíná mě bolet hlava, přestože je to zatím jen hodně vzdálený pocit, který velmi pravděpodobně brzy přeroste v něco horšího.

Ale teď ta chvíle ještě nepřišla. Teď sedím v měkkých polštářích a všechny svaly postupně povolují. Mohl bych sledovat hru, ale poslední dobou hůř vidím do dálky a nemám náladu se snažit, a tak raději pozoruju Elkana. Jak ani na vteřinu nepokrčí čelo. Dokonce i ve chvíli, kdy zběsile mačká ovladač, kdy mu jde ve hře o život, na sobě nedá znát, že by byl ve stresu.

To já bych asi byl. Asi bych se bál, že herní Nate umře a bude to jen další připomínka toho, jak strašně se mě podobné věci dotýkají.

Jenže Elkan měl ke smrti hodně blízko, jeho nejspíš nic podobného rozhodit nemůže.

Dlouho jsem cítil vztek, pořád ho v sobě mám, ale teď, když vidím jeho jizvy na pravé tváři, jak dosahují k uchu, jak se plazí po krku, jak mizí pod mikinou, jak vykukují na prstech pravé ruky, takže vím, že se táhnou po boku i po celé paži, že jsou

rozlezlé, hluboké a svrašťelé... Dokážu ho celkem lehce nenávidět za všechno, co má a já ne, ale stejně tak ho dokážu litovat. Hluboce a upřímně.

Nejsem přece hajzl, abych někomu přál tolik bolesti.

Nakonec pohled na něj nevydržím. Vstanu, abych si prohlédl knížky v knihovně.

Není jich mnoho, maximálně padesát, a většinu z nich jsem buď četl, nebo alespoň znám. Přesto po nich přejiždím prstem, čtu hřbety a sem tam nějakou vytáhnu, dokud... dokud nenarazím na malou žlutou knížku schovanou úplně na kraji, zmáčknutou mezi stěnou knihovny a Eragonem.

Panebože.

Opatrně ji vytáhnu a přejeďu prstem po vyraženém názvu.

Přines mi hlavu čarovného prince, přečtu neslyšně.

„Ta je dobrá,“ řekne Elkan, který mě nejspíš celou dobu pozoroval, abych něco nešlohl. Ale to nemusel, tahle knížka je totiž moje. DO HÁJE, KURVA. TOHLE JE MOJE KNÍŽKA! Koupil jsem si ji za peníze, které jsem dostal k narozeninám. Byla to možná vůbec první věc, co jsem si sám koupil. A četl ji celou noc, s lampičkou pod dekou, protože jsem druhý den měl jít do školy.

Máma stejně asi tušila, že nespím, přesto mě nechala, protože lásku ke knihám vždycky podporovala. Říkala, že čtení je nádherné, a sama sedávala dlouho do noci v houpacím křesle a čítávala nekonečné historické romány.

„Protože dobro vždycky zvítězí nad zlem?“ pronesu váhavě, ale ani na vteřinu neodtrhnu od knížky zrak. Jak se dostala sem? To ji otec jen tak sbalil, když tenkrát odcházel? Proč? Nikdy jsem ho neviděl číst.

Nikdy jsem...

A pak už chápu.

Nevzal ji pro sebe a Elkan ji četl.

„No jasně. Kdo nemá slabost pro hrdiny?“ řekne.

Myslí tím mého otce, o kterém už hodně lidí řeklo, že je hrdina? Dokonce i máma, která měla všechny důvody ho nenávidět.

„No tak třeba já nemám slabost pro hrdiny,“ odseknu. Vrá-
tím se na sedačku a s knížkou přitaženou na hrudi se schoulím
do klubíčka.

Elkan znovu začne hrát, a když chvíli mžourám na obrazovku,
vidím postavu blondaté holky chodit v noci po lese. Nejspíš se
jedná o hororovku. A stejně, i když ve hře sem tam někdo zaječí,
utíká a Elkan zběsile mačká tlačítka, nevzbudí to ve mně abso-
lutně žádnou energii.

Možná bych se mohl napít kafe. Možná bych mohl kníž-
ku otevřít a zkusit číst. Možná bych mohl chodit kolem gauče,
pořád dokola, dokud by mi odlepující se podrážka definitivně
neupadla a já bych musel poprosit o lepidlo nebo aspoň lepicí
pásku. Jenže nic z toho nakonec neudělám.

V místnosti je teplo.

A já nemám ani trochu strach, což je tak zvláštní.

Jako bych byl přesvědčený, že mi popálený kluk nemůže nic
udělat. Ale to je hloupost, ne? Každý na světě mi může ublížit.
Takže bych vážně neměl usínat.

Na hodně malou chvíli zavřu oči, v podstatě jen mrknu, ale když
je znovu otevřu, Elkan hraje za brýlatého kluka, hrnek s čajem
má opět plný, pomalu se z něj kouří, a já ležím v ještě podivnější
a zkroucenější poloze.

Takže jsem to nejspíš zalomil na docela dlouho.

Zkusím se vyškrábat do sedu, ale tak divně sježu, až se mi
na zádech vyhrne tričko. Teprve teď mi dojde, že mám na sobě
pořád bundu a že je mi příšerně horko, proto ji ze sebe v rych-
losti strhnu a hodím na zem.

„Ty nepůjdeš spát?“ zamumlám a promnu si spánky. Hučí mi
v uších. Napiju se studeného kafe, ale vůbec to nepomůže, i když
je vážně silné. A na jazyku mi po něm zůstane divná pachůť, tak
ji zkusím ještě jednou zapít.